

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

Een duizelingwekkende
dosis cinema

Bowling Balls

Brabançonne

2014

2015

Mr. Turner

White God

#07

december 2014

INDEPENDENT PRODUCTIONS STELT VOOR

WIM
OPBRUUCK

PETER
VAN DEN BEGIN

JONAS
VAN GEEL

NATHALIE
MESKENS

SVEN
DE RIDDER

MANOU
KERSTING

BOWLING BALLS

NO BALLS. NO GLORY

JENNE DECLEIR FILIP PEETERS CHARLOTTE VANDERMEERSCH KIM HERTOQS PETER THYSSSEN DAMIAAN DE SCHRIJVER
SILKE BECU JOYCE BEULLENS VIC DE WACHTER JEROEN VAN DYCK HERWIG ILEGEMS en AXEL DAESELEIRE als Anthony

SCENARIO MARC PUNT PRODUCTIELEIDING WIM AH GOOSSENS OPNAMELEIDING JANA MANNAERTS, TIM JANSSEN, ANNELIJN VANDERHOEGHT
STYLING SOFIE CALLAERTS MAKE-UP VALENTIN VALOV GAFFER TOM VANDEN ABEELE GRIP FREDERIC LECOQ DECOR KURT LOYENS
GELUID THIERRY DE VRIES MUZIEK REC SOUND REGIEASSISTENTIE FILIP COTTON MONTAGE PIETER JAN BERGMANS / BERT JACOBS

FOTOGRAFIE PHILIP VAN VOLSEM PRODUCTIE / REGIE MARC PUNT

EN PRODUCTIE VAN INDEPENDENT PRODUCTIONS IN SAMENWERKING MET VTM EN CASA KAFKA PICTURES BELGIUM MET DE STEUN VAN SCREEN FLANDERS
AGENTSCHAP ONDERNEMEN, VLAANDEREN IN ACTIE, MET VAF EN HET STAP PROGRAMMA VAN TELENET

VANAF 17 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

www.facebook.com/bowlingballsdefilm

HET LAATSTE NIEUWS

studio
brussel

INDEPENDENT
PRODUCTIONS

Vooruit, achteruit

De jaarwisseling is het perfecte moment om zowel vooruit als achteruit te kijken. Van nieuwsprogramma's over stand-upcomedians tot bedrijfs- en andere leiders: iedereen doet het. 'Waarom *Vertigo* ook niet?', dachten we bij onszelf. En dus stelden we een aantal bekende en minder bekende filmfans enkele vragen over de voorbije twaalf bioscoopmaanden.

De antwoorden waren even talrijk — andermaal onze excuses aan degenen die het magazine niet haalden — als intrigerend. Uitgerekend ondergetekende is de enige die een pure popcornprent als *Guardians of the Galaxy* als film van het jaar koos. Uitdagender werk als *Boyhood* en *Under the Skin* sieren dan weer de lijstjes van namen die normaliter aan meer mainstreammateriaal gelinkt worden.

Al even verrassend was het in elkaar knutselen van onze vooruitblik op het komende filmjaar. Niet alleen bleek het schier onmogelijk om vijftien titels te kiezen — totaal niet beperkend, dat *15 uit '15*-concept! — ook werd duidelijk dat er sprake zal zijn van een betoverende balans tussen blockbusters als *Avengers: Age of Ultron* en arthouse-titels als *A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence*.

Bijna zou ik vergeten dat deze maand veel bioscoop-moois in petto heeft. De actiekomedie *Bowling Balls* en de muzikale dramedy *Brabançonne* bewijzen eens te meer dat Vlaanderen een filmregio zonder genre-grenzen is geworden. Met de artiestenbiopic *Mr. Turner* laat festivalfavoriet Mike Leigh zich van zijn meesterlijkste kant zien. En in de Vlaamse versie van *Paddington* is Das Pop-frontman Bent Van Looy te horen als het legendarische weesbeertje.

Voor ieder wat wils dus tijdens de (aanloop naar de) feestdagen. Geniet ervan en tot volgend jaar!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

Linda DE MOL Tjitske REIDINGA Lies VISSCHEDIJK Susan VISSER

Gooische VROUWEN 2

EEN FILM VAN
WILL KOOPMAN

INDEPENDENT FILMS PRESENTERT EEN TALPA FICTIE PRODUCTIE IN SAMENWERKING MET RTL ENTERTAINMENT
LINDA DE MOL · TJITTSKE REIDINGA · SUSAN VISSER · LIES VISSCHEDIJK · PETER PAUL MÜLLER · ALEX KLAASEN · BEPIE MELISSEN · LEOPOLD WITTE · DEREK DE LINT
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY TOM ERISMAN NSC MONTAGE SANDOR SOETEMAN NCE ART DIRECTOR MANUELE VAN DEN HEUVEL CASTING BETTY POST/KEMMA CASTING MAKE-UP SHAAN WINNIE GALLIS ZYBIA JONGBLOED PIETER ROODHORST KOSTUUMENTWERP SHEILA WASHINGTON ESTHER KLAVER MUXEL JERDEN RIETBERGEN
GELUID JOOST ROSKAM GELUIDSONTWERP MARGO VERMAAS UITVERKERP PRODUCENT WENDY VAN VEEN REGISSEUR PRODUCENT ALEX DOFF PRODUCENT JOHN DE MOL SCENARIO FRANK HOOTAPPELS REGIE WILL KOOPMAN

10 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

16

19

43

VERTIGO
Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Karlijn Van de Cruys
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Bernard Van de Popeliere, Kurt Vandemaele, Vincent Stroep, Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts, Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Katrin Swartenbroux, Nico Krols
WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde
EINDREDACTIE Werner Van den Bergh, Charlotte Zwemmer
GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck
FOTOGRAFEN Nyklyn, Greetje van Buggenhout, Nana Vaneessen, Jo Voets
ILLUSTRATOR Xavier Truant
RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Corelio Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObE www.facebook.com/VERTIGObE

Met steun van de Vlaamse overheid

FLASHFORWARD

- CINÉ UPDATE**
Nieuwsjes, nieuwsjes en nog meer nieuwsjes 6
- ACHTER DE SCHERMEN**
Nyk Dekeyser schiet foto's op de set van *Lee & Cindy C.* 7
- FILMFAN**
Vincent Byloo haat halfbakken spoofs 8

CLOSE-UP

- 14 OVER '14**
Eindejaarslijstjes à volonté 10
- MR. TURNER**
Mike Leigh als weerbarstig kunstenaar 16
- BRABANÇONNE**
Vincent Bal en de schoonheid van de Vlaamse schlager 19
- WHITE GOD**
Kornél Mundruczó houdt van honden 22
- VRAAGSTUK**
Is Part III, Episode 1, Paragraph 2 wat we willen? 24
- PADDINGTON**
Bent Van Looy breidt zijn cv verder uit 28
- SPECTRUM**
Documentairemaker Frederick Wiseman ontleedt de National Gallery 30
- BOWLING BALLS**
Nathalie Meskens maakt haar handen vuil in de bikerkomedie 32

LORD OF THE RINGS IN CONCERT

- 15 UIT '15**
Een voorproefje van het komende filmjaar 35

POINT OF VIEW

- RECENSIES**
St. Vincent, Coming Home, My Old Lady, Geronimo, Timbuktu 43
- BESTE.FILM.OOIT.**
Gremlins: De perfecte balans tussen kersthumor en -horror 46

Het laatste nieuws van de filmfrontlinie

Vleeseters

De gebroeders Renier – Jérémie en Yannick – gaan samen een film regisseren. De gebroeders Dardenne – Jean-Pierre en Luc – zullen de productie gedeeltelijk voor hun rekening nemen. *Les Carnivores*, zoals de film zal heten, vertelt het verhaal van twee zussen.

Muziekbroers

Belgica, de nieuwe film van Felix van Groeningen, gaat dan weer over twee broers. Broers die het café runnen waarnaar de titel verwijst. En het gaat er nogal wild aan toe. De Soulwaxbroertjes Dewaele zullen de muziek verzorgen. Hoofdacteurs Stef Aerts en Tom Vermeir zijn dan weer geen broers.

Oscarkort

Sahim Omar Kalifa maakt deel uit van het selecte clubje grote kanshebbers op een Oscar. De Koerdisch-Belgische filmmaker uit Leuven staat met zijn kortfilm *Baghdad Messi* op de shortlist. Welke titels daadwerkelijk genomineerd zullen worden, weten we op 15 januari.

ACHTER DE SCHERMEN

Lee & Cindy C.

Raak schieten met setfotograaf Nyk Dekeyser

tekst KURT VANDEMAELE
foto JO VOETS

Nyk Dekeyser voorzag deze rubriek maandenlang van prachtige beelden, maar trekt binnenkort met zijn gezin voor een jaar op wereldreis. We troffen hem nog even op de set van *Lee & Cindy C.*, het rock-'n-schlager-langspeelfilmdebuut van Stany Crets, waar hij zijn hoofdberoep van setfotograaf uitoefende. Hij maakt m.a.w. de stilstaande beelden die de producent als persfoto of als poster gebruikt.

De afgelopen tien jaar stond Dekeyser op de set van zo'n dertig langspeelfilms en tal van series. Maar na zijn reis wil hij zich meer concentreren op bewegende beelden. Samen met Mark Bouwmeester — met wie hij een regieduo vormt onder het pseudoniem Alidor Dolging — heeft hij net *Wien for Life* gemaakt, een van de pot gerukte kortfilm die onlangs in première ging op het Internationaal Kortfilmfestival Leuven.

Ook al zit Dekeyser straks aan de andere kant van de wereld, toch is hij samen met Bouwmeester intussen al bezig aan hun volgende project, waarvoor ze steun kregen van het VAF. Via de moderne communicatiemiddelen zal het tweetal voortwerken aan het scenario van *Onze eerste Pukkel*, een langspeelfilm over een bende jongeren die naar Pukkelpop trekken en daar in de tragische storm van enkele jaren terug terecht komen.

Laat het duidelijk zijn: Dekeysers laatste beeld hebben we nog niet gezien! ▣

VANAF 4 NOVEMBER 2015 IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

Pronte cast

Kevin Janssens en Jeroen Perceval zullen de mannelijke hoofdrollen vertolken in *D'Ardennen*, de eerste langspeelfilm van Robin Pront. De vrouwelijke hoofdrol is voor Veerle Baetens. De thriller, gebaseerd op het gelijknamige toneelstuk van Perceval, wordt omschreven als een mix van *Trainspotting* en *Fargo*.

Fabrice in Amerika

Calvaire- en *Alleluia*-regisseur Fabrice du Welz gaat binnenkort in Amerika *Message from the King* draaien. In deze wraakthriller vertolkt Chadwick Boseman, die James Brown speelde in het recente *Get on Up*, een Zuid-Afrikaan die in Los Angeles op zoek gaat naar zijn vermiste zus.

Andermaal Cannes?

Les chevaliers blancs van *A perdre la raison*-regisseur Joachim Lafosse wordt nu al getipt voor de volgende editie van het Filmfestival van Cannes. Het op feiten gebaseerde drama draait rond een humanitaire organisatie die illegaal kinderen wegplukte uit Tsjaad en aan Franse adoptieouders bezorgde.

FILMFAN

Vincent Byloo

December voorspelt gloeiend heet te worden, want ook dit jaar organiseert radiozender Studio Brussel *De Warmste Week* ten voordele van allerlei goede doelen. Vertigo strikte StuBru's warmste stem, **Vincent Byloo**, voor een gesprek over Almodóvar, Austin Powers en de films die hem niet koud laten.

tekst **KATRIN SWARTENBROUX** foto **GREETJE VAN BUGGENHOUT**

Het staat dan wel bovenaan deze pagina, maar zou je jezelf een filmfan noemen?

VINCENT BYLOO: "Vroeger, tijdens mijn studentenjaren, ging ik minstens twee keer per week naar de film. Toen had je in Leuven nog de Studio's, daar speelden ze wel eens alternatieve films. Het waren de hoogdagen van Pedro Almodóvar en Alejandro González Iñárritu, maar ook van Kim Ki-duk, David Lynch en Lars Von Trier. Afijn, de vrolijke feelgoodfilms, zeg maar. (lacht) Nu ga ik helaas minder vaak, maar ik blijf film wel belangrijk vinden. Daarom heb ik er ook echt een zaak van gemaakt om een filmrubriek in mijn programma te steken: 'Bylooscoop', een wekelijks filmpraatje met recensent Lieven Trio."

Heb je een favoriete regisseur?

"Geen spannend antwoord hier: Quentin Tarantino. Hij blijft gewoon dé cultregisseur van mijn generatie. Ik denk niet dat er voor mijn leeftijdgenoten iets coolers bestond dan op je zestiende geconfronteerd worden met *Reservoir Dogs* of *Pulp Fiction*."

Je favoriete soundtrack is er dan wellicht ook eentje van een Tarantinoprent?

"Klopt. De soundtrack van *Death Proof*, die zowel Ennio Morricone als Jack Nitzsche bevat, maar ook T.Rex en The Coasters. Heel gevarieerd."

Zijn er films die je om een bepaalde reden nooit hebt kunnen uitkijken?

"Omdat ik fan ben van James Bond, wilde ik destijds de films met Pierce Brosnan best een kans geven, maar *Tomorrow Never Dies* heb ik toch snel weer weggezapt."

Setting: een verjaardagsfeestje waar iedereen zich als een filmpersonage moet vermommen. Wie tover jij uit de verkleedkist?

"Ongetwijfeld Leonardo DiCaprio ten tijde van *The Beach*. Echt, de gelijkenis is treffend. (lacht)"

Je presenteert een actualiteitenprogramma. Ben je dan ook de man die de documentaire hoog in het vaandel draagt?

"Absoluut. Ik hou van de muziekdocumentaires van Martin Scorsese, zoals het Dylan-portret *No Direction Home* en zijn *The*

"AUSTIN POWERS OP DE BRANDSTAPEL!"

Blues-reeks. Ik ben ook een echte *sucker* voor oorlogsdocumentaires. Wat dat betreft, kwam ik in dit WOI-jubileumjaar ruimschoots aan mijn trekken. (lacht) Maar ook de Tweede Wereldoorlog kan me bekoren, hoor. Zo'n smakelijke docu over Hitler gaat er altijd in."

Brengt me naadloos bij de volgende vraag: je bent machthebber in een fascistisch regime, welke film belandt als eerste op de brandstapel?

"Van die gruwelijke *spoofs* à la *Austin Powers!* (geërgerd) Ik hou wel van de betere parodie, maar wanneer het niet goed gedaan wordt, is het eindresultaat echt verschrikkelijk. Zogenaamd grappige typetjes zijn niet aan mij besteed. Zo kan ik Mr. Bean bijvoorbeeld niet uitstaan. Smijt die films dus maar allemaal in het vuur, en hun makers ook trouwens." ❏

@FakePlasticRuby

Vincent Byloo is iedere weekdag van 16 tot 18 uur te horen op Studio Brussel.

De Warmste Week vindt plaats van 18 tot en met 24 december in het Provinciaal Recreatiedomein De Schorre in Boom. Een solidariteitsactie of goed doel registreren kan op www.musicforlife.be.

CLOSE-UP

14

OVER

'14

Jonas Govaerts

REGISSEUR VAN WELP ÉN LID VAN TEAM VERTIGO

Favoriete film: *Alleluia* van Fabrice du Welz, oftewel *Sex & Death* in de Ardennen. Bevat tevens het mooiste musical-moment van het jaar (die scène met de zaag!).

Onvergetelijkste scène: De alien, de baby en de zee in *Under the Skin*. Scarlett Johansson: Slechtste. Strandredster. Ooit.

Beste Vlaamse film: *Violet*. Ik dacht dat ik dit jaar de beste Belgische film met BMX'en, dooie kinderen en Nicolas Karakatsanis had gemaakt, maar die klootzak van een Bas Devos heeft me dus geklopt.

Lievelingsacteur/actrice: Jack O'Connell (*Starred Up*, '71). Eindelijk nog eens een jonge hond die authentieke dreiging uitstraalt en het niet enkel van de fitnessregimes en dialect-coaches moet hebben.

Sally Hawkins. Verlieft op haar geworden na het zien van Mike Leighs *Happy-Go-Lucky* en recent herontdekt in de prachtige kortfilm *The Phone Call*.

Opmerkelijkste hype/trend: Matthias Schoenaerts die liever voor dingen als *Blood Ties* en *The Loft* kiest dan voor *Belgica* of *D'Ardennen*. Ik weet nog dat ik even met het idee speelde om Matthias alle welpen in *Welp* te laten spelen, zoals Eddie Murphy in *The Nutty Professor*. Uiteindelijk toch blij dat ik voor tien getalenteerde twaalfjarigen heb gekozen.

Katrin Swartenbroux

TEAM VERTIGO

Favoriete film: *Boyhood*. Hoewel het concept me aanvankelijk niet aansprak, moet ik toegeven dat Richard Linklater een fantastisch accuraat, emotioneel én popcultureel tijdsdocument heeft neergezet. Was dit 2005, ik had een nieuwe MSN-status: 'Life doesn't give you bumpers'.

Onvergetelijkste scène: Positief: De titelsequentie van *Guardians of the Galaxy* waarin Chris Pratt op de tonen van Redbones 'Come and Get Your Love' door een buitenaardse grot — bij gebrek aan een beter woord — *swaggert*.

Negatief: Emma Watson die bevalt van een tweeling in *Noah*. Hoewel — uiteraard — in scène gezet, vond de geluidseffectverantwoordelijke (ja, jij, Coll Anderson) het nodig om het openscheuren van Watsons vagina te voorzien van een soundbite. *My anaconda don't*.

Lievelingsacteur/actrice: Chloë Grace Moretz, Emma Stone, Aubrey Plaza. Zonder commentaar.

Opmerkelijkste hype/trend: Filmbonzen die de geur van papier inwisselen voor de geur van geld (als dat al niet hetzelfde is) door massaal jeugdboeken te verfilmen. Zolang ze van Roald Dahl afblijven... *oh, wait*.

Britt Valkenborghs

TEAM VERTIGO

Favoriete film: Ik heb als echte — zeg gerust: geobsedeerde — Wes Anderson-fanaat maandenlang uitgekeken naar *The Grand Budapest Hotel*. Toegegeven, soms doe ik gewoon niets liever dan mezelf onderdompelen in Andersons stilistische maniërisme, vertelstijl en eindeloze planimetrische composities.

Onvergetelijkste scène: Het laatste dat het ondertussen overhyped *Boyhood* nodig heeft, is een zoveelste lofzang. Toch moet ik toegeven dat de openingsscène een van de mooiste filmische momenten van het afgelopen jaar was. Mijn hooggespannen verwachtingen werden onmiddellijk overtroffen door de jonge Mason die in het gras ligt, terwijl Coldplays 'Yellow' op de achtergrond speelt.

Lievelingsacteur/actrice: Marion Cotillard in *Deux jours, une nuit*. De Franse steractrice kan mijn hart al véél langer bekoren. Toch is haar vertolking in deze film onmisbaar in dit lijstje. De manier waarop ze als *A-lister* zo'n oprechte, kwetsbare en authentieke vertolking neerzet: niemand doet het haar na.

Opmerkelijkste hype/trend: Girlpower. Clichématige verhoudingen tussen mannen en vrouwen in films: ik kan ze niet meer zien. Gelukkig passeerden er het afgelopen jaar al heel wat niet-stereotiepe, sterke vrouwelijke hoofdrollen. Wat mij betreft mag deze evolutie zich voortzetten.

Jan Verheyen

REGISSEUR VAN O.A. *DOSSIER K.*,
HET VONNIS EN *F.C. DE KAMPIOENEN 2*

Favoriete film: Fotofinish tussen *12 Years a Slave* en *Interstellar*, twee films die met verpletterend overzicht bewijzen dat de grote intelligente Amerikaanse publieksfilm nog steeds bestaat — en de norm bepaalt. Tot spijt van wie het benijdt.

Beste Vlaamse film: *De behandeling* wint op punten, maar zowel *Welp* als *Image* vond ik veelbelovende debuten. Verder was het een jaar met opvallend veel films die door het publiek pijnlijk werden genegeerd. Daar mogen vragen bij gesteld worden, vind ik. Overigens heb ik *Brabançonne* en *Bowling Balls* nog niet gezien.

Opmerkelijkste hype/trend: Het gezeik over *The Loft* was even intrigerend als irritant. Mij persoonlijk doet het plezier dat zowel filmkritiek als het parallelle universum van de filmfestivals amper nog invloed hebben op zelfs het arthousepubliek. Mensen maken hun eigen keuzes en hebben geen cultuurpauzen meer nodig.

Maud van de Velde

MANAGING DIRECTOR, TWENTIETH
CENTURY FOX BELGIË

Favoriete film: *Gone Girl*.

Onvergetelijkste scène: *The Drop*. Gandolfini in zijn wagen, net voor het einde.

Beste Vlaamse film: *De behandeling*.

Lievelingsacteur/actrice: Denzel Washington.

Opmerkelijkste hype/trend: Veranderingen in de media, alsook het 'gebruik' van media door de consument.

Annelies Castermans

SALES & MARKETING ASSISTANT A-FILM BELGIË
EN LUXEMBURG

Favoriete film: *Interstellar*. Een vader verlegt alle mogelijke grenzen voor zijn dochter. Of hoe liefde, geloof en vertrouwen zelfs de indrukwekkendste oerkracht kunnen vloeren.

Onvergetelijkste scène: "Ik dacht dat er meer was", mijmert een broze Patricia Arquette in *Boyhood*.

Beste Vlaamse film: *Welp*. De duistere voorgeschiedenis van de jonge protagonist Sam heeft me nog dagen achtervolgd.

Lievelingsacteur/actrice: Johnny Depp in *Transcendence* en Jérémie Renier in *Waste Land*.

Evelien Bosmans

ACTRICE UIT O.A. *GROENTEN UIT BALEN*,
MARINA EN *WELP*

Favoriete film: *A Most Wanted Man*. Deze indrukwekkende spionagethriller van Anton Corbijn stemt tot nadenken.

Onvergetelijkste scène: De scène waarin actrice Lupita Nyong'o terugkomt met een stukje zeep in *12 Years a Slave* is tegelijk hartverscheurend en waanzinnig goed gespeeld.

Beste Vlaamse film: Ik spreek liever over 'Belgische film' en ga dan ook voor *Deux jours, une nuit*.

Lievelingsacteur/actrice: Leonardo DiCaprio was geniaal in *The Wolf of Wall Street*.

Jan De Clerq

CEO LUMIÈRE GROEP

Favoriete film: *Leviathan*.

Onvergetelijkste scène: De donkere kamer-sequentie in *Boyhood*.

Beste Vlaamse film: *De behandeling*.

Lievelingsacteur/actrice: Patricia Arquette.

Opmerkelijkste hype/trend: Het debiele geneuzel van zogenaamde mediawatchers over Netflix als de absolute kijktrend.

Patrice Toye

REGISSEUSE VAN O.A. *ROSIE* EN
LITTLE BLACK SPIDERS

Favoriete film: *Boyhood* van Richard Linklater was het indrukwekkendst. Een prachtige ode aan het leven en het verstrijken van de tijd. Oh zo herkenbaar. Dagenlang niet goed van geweest.

Onvergetelijkste scène: Het nachtelijke, straalbezopen conflict tussen protagonist Kolya's en de corrupte burgemeester in *Leviathan*, het meesterwerk van Andrej Zvjagintsev.

Beste Vlaamse film: *Waiting for August*, de documentaire van Teodora Ana Mihai.

Lievelingsacteur/actrice: Jake Gyllenhaal in *Nightcrawler*. Hij is onvergetelijk als de sociaal gestoorde doch zeer innemende Lou. Zijn beste rol tot nu toe.

Ben Van Alboom

TEAM VERTIGO

Favoriete film: Geenszins de beste film — niets kan tippen aan het (vrij letterlijk) adembenemende *12 Years a Slave* — maar zonder twijfel degene die mij met de grootste glimlach de zaal heeft uitgestuurd: het vindingrijke *Her* van Spike Jonze.

Onvergetelijkste scène: Leonardo DiCaprio achter het stuur van een Ferrari in *The Wolf of Wall Street*. Of was het een Maserati? Of wat er tenminste nog van overschoot.

Beste Vlaamse film: *Violet* van Bas Devos steekt voor mij met kop en schouders boven de rest uit. Niet gewoon een verrassend sterk debuut, maar ontzagwekkende cinema.

Lievelingsacteur/actrice: Zijn overlijden heeft er niets mee te maken: Philip Seymour Hoffman was meesterlijk in Anton Corbijn's *A Most Wanted Man*. Met dank ook aan het intelligente scenario en de beklemmende mise-en-scène die er de zoveelste onverwoestbare John Le Carré-verfilming van maken.

Opmerkelijkste hype/trend: Mag ik *Guardians of the Galaxy* een hype noemen én de plezantste blockbuster van het jaar?

Erik Van Looy

REGISSEUR VAN O.A. *DE ZAAK ALZHEIMER*, *LOFT EN THE LOFT*

Favoriete film: *The Wolf of Wall Street*. Zo grappig en tragisch tegelijk!

Onvergetelijkste scène: Leonardo DiCaprio die in *The Wolf of Wall Street* trippend op Quaaludes letterlijk naar zijn sportwagen kruipt en ermee wegrijdt. Alweer: zo grappig en tragisch tegelijk!

Beste Vlaamse film: Dat zou *Violet* kunnen zijn, maar ik heb 'm helaas nog niet gezien. De schuld van *De slimste mens ter wereld*.

Lievelingsacteur/actrice: Michael Fassbender in *12 Years a Slave* en Scarlett Johansson in *Under the Skin*.

Opmerkelijkste hype/trend: Dat 3D stilaan weer aan het verdwijnen is, zo lijkt het. Blij!

Nicolas Karakatsanis

DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY VAN O.A. *THE LOFT*, *WELP* EN *VIOLET*

Favoriete film: *Under the Skin*.

Onvergetelijkste scène: De seksscène tussen Rosamund Pike en Neil Patrick Harris in *Gone Girl*.

Beste Vlaamse film: *Violet*. (Mag ik dat wel schrijven?)

Lievelingsacteur/actrice: Tom Hardy in *The Drop* en Andy Serkis als Caesar in *Dawn of the Planet of the Apes*. Wat een bizarre ervaring om te zien dat een computergeanimeerde aap beter acteert dan bepaalde echte acteurs.

Opmerkelijkste hype/trend: Dat de Vlaamse media stilletjes aan beginnen door te krijgen dat een film niet alleen door acteurs en regisseurs gemaakt wordt, maar ook door *production designers*, *directors of photography*, *sound engineers*, monteurs, costumiers, make-upartiesten, enz. Een film heeft zoveel creatieve partners. Het is hoog tijd dat die mensen ook geëerd worden voor hun werk.

Ruben Nollet

TEAM VERTIGO

Favoriete film: *Boyhood*, of hoe je tegelijk grensverleggend creatief kan zijn zonder uit de hoogte te doen en extreem emotioneel zonder sentimenteel te worden.

Onvergetelijkste scène: *Under the Skin* hing aan elkaar van de memorabele scènes, maar ik onthoud vooral de imploderende huid.

Beste Vlaamse film: *Welp*. Niet de intelligentste van de bende, maar wel met voorsprong de coolste. En dat mag ook wel eens.

Lievelingsacteur/actrice: De jonge Brit Jack O'Connell. Ik zag hem dit jaar aan het werk in *Starred Up*, '71 en *300: Rise of an Empire*. Een geweldige acteur en een wereldster in wording.

Opmerkelijkste hype/trend: Dat Vlaamse acteurs steeds makkelijker de weg vinden naar buitenlandse producties. De wereld lijkt ons talent ontdekt te hebben.

Steven Tuffin

TEAM VERTIGO

Favoriete film: *Guardians of the Galaxy*. Sta me toe me dit jaar te verliezen in puur popcornplezier. Deze eerste volledig geslaagde Marvel-productie is de *Star Wars*-episode die George Lucas nooit heeft kunnen maken. De ensemblecast is magisch en bevat met Chris Pratt een ontzagwekkende *rising star* (lord). Voormalig B-regisseur James Gunn maakt indruk met zijn meeslepend scenario en geïnspireerde mise-en-scène. Voeg daar bovendien nog heerlijke humor, betoverende visuals, oprechte emotie en een onvergetelijke soundtrack aan toe, en je krijgt het perfecte recept om — al is het maar even — te ontsnappen aan je dagelijkse zorgen.

Onvergetelijkste scène: De verzuchting van Patricia Arquette in *Boyhood* dat ze meer van het leven had verwacht, de dreigend-ontroerende confrontatie in de bange boomhut tussen Sam en Kai in *Welp*: aan onvergetelijke scènes duidelijk geen gebrek in 2014. Ik laat mijn keuze echter vallen op het 'Alles Komt Goed'-moment in Xavier Dolans *Mommy*, de droomachtige sequentie waarin het titelpersonage fantaseert over een normale toekomst met haar ADHD-zoon. Simpel en kort, maar oh zo herkenbaar voor iedereen die de grond al eens onder zijn of haar voeten heeft voelen wegzakken.

Beste Vlaamse film: *The Drop*. Natuurlijk weet ik dat ik hier vals speel, maar je kan moeilijk minder dan apetrots zijn op de eerste langspeelfilm die een regisseur 'van bij ons' voor een grote Amerikaanse studio draaide. Michaël R. Roskam en visuele bondgenoot Nicolas Karakatsanis ruilden hun *Rundskop*-quickstep in voor een zinderende slow richting een *mean motherfucker* van een uppercut.

Lievelingsacteur/actrice: Jake Gyllenhaal kwam met zijn prachtprestaties in *Enemy* en *Nightcrawler* dicht in de buurt, maar Robert Pattinson maakte het meeste indruk met zijn vertolking van een tragische nitwit in het crimineel onderschatte *The Rover*. Van Kempische kassierster (*Groenten uit Balen*) over stoute kat (*Pim en Pom: Het grote avontuur*) tot *scream queen* extraordinaire (*Welp*): is er een rol die Evelien 'Miss Cinemaprésence' Bosmans niet aankan?

Opmerkelijkste hype/trend: Als er één hype is die je het afgelopen jaar wel degelijk mocht *believen*, was het overduidelijk *Vertigo*. Inderdaad, eigen lof stinkt, maar ik kan nog steeds niet geloven wat ons — toch niet bepaald gigantische — team reeds verwezenlijkt heeft. Dat 2015 nog meer, veel meer duizelingwekkende dosissen cinema mag opleveren! ■

» BEST OF THE REST

Is je lijstjeshonger nog niet gestild? Neem dan de komende weken een kijkje op Vertigoweb.be.

"BIOPICS ZIJN VAAK VERSCHRIKKELIJK ARTIFICIEEL"

Mike Leigh, toch een van de vaandeldragers van het Britse sociaal-realisme, blijft in de herfst van zijn leven verbazen. In het schitterende *Mr. Turner* schetst hij een portret van een schilder die even excentriek als geniaal is. Geldt dat ook voor de regisseur? Een gesprek.

tekst JONAS GOVAERTS

De Britse filmmaker Mike Leigh (71) — *Naked*, *Secrets & Lies*, *Vera Drake* — maakte furore met menselijke films die subtiel inzoomden op de besognes en zeden van de Engelse arbeiders- en lagere middenklasse. Nu pakt hij uit met een kostuumdrama over de Britse schilder Joseph Mallord William Turner (1775-1851).

De titelrol wordt op beklievende wijze vertolkt door Timothy Spall, een van Leighs favoriete acteurs. Hij zet de volgens velen grootste Britse kunstenaar ooit neer als een nukkige, heethoofdige, af en toe vervaarlijk rochelende brompot. Een beetje zoals Leigh zelf, *quoi?*

Meneer Leigh, uw nieuwe film opent met een shot van J.M.W. Turner die een prachtige zonsopgang staat te schetsen. Een glimp van het hiernamaals? Turners laatste woorden waren: 'The sun is God.' Mike Leigh: “(opgewonden) Nee, je zoekt het veel te ver. Met spiritualiteit of esoterie heeft het allemaal niks te maken. Het is gewoon een beeld van de schilder aan het werk tijdens een van zijn vele reizen, een trip naar de Lage Landen in dit geval. Punt.”

Maar Turner was op het einde van zijn leven toch een behoorlijk spiritueel man? “Dat was hij inderdaad — en toch zit er geen symboliek achter dat openingsshot.”

Mogen we *Mr. Turner* een komedie noemen? In mijn zaal werd er behoorlijk wat afgelachen.

“Zo ver zou ik niet gaan. Het is een dramatische voorstelling van de latere levensjaren van Turner. Maar het leven — het échte leven — bevat evenveel tragedie als komedie. Het publiek lacht met *the ordinary comedy of everyday life*, en daarvan zit er heel wat in de film. Maar dat maakt van *Mr. Turner* daarom nog geen komedie.”

Veel van die *ordinary comedy* komt voort uit het varkensachtige gegrom dat het personage produceert...

“(onderbreekt) ‘Nee, nee, néé! Dat gegrom

is niet grappig bedoeld, het is gewoon een menselijke eigenschap. Jazeker, er zitten heel wat dingen in de film die van nature lachwekkend zijn, maar niet dat gegrom. Vind ik toch.”

Ik wilde maar zeggen: ik was verbaasd toen ik Timothy Spall in een recent interview hoorde beweren dat hij pas vlak voor het draaien op het idee kwam om zijn personage een dergelijk geluid mee te geven.

“(droog) Niet zo verbaasd als ik.”

U bedoelt dat het eigenlijk uw idee was?

“Geen commentaar. Ik werk altijd volgens hetzelfde procedé, waarbij ik

samen met de acteur een personage vanaf de grond opbouw. Maar ik heb geen zin om in het openbaar een vete uit te vechten met Timothy Spall. Hij herinnert zich het proces anders dan ik, laat ons het daarop houden.”

Hoe dan ook denk ik dat het heel wat mensen zal verrassen hoe grappig de film bijwijlen is.

“Weet je hoe dat komt? Doordat de meeste films over grote artiesten zo verschrikkelijk artificieel zijn! Ze gaan niet over echte mensen, maar over een geromantiseerd idee ervan — en daarin is er voor alledaagse onnozelheden vaak geen plaats.”

In het soort films waar u het over heeft, doet men vaak enorm veel moeite om het werk van de artiest in kwestie tot leven te brengen. Ik denk bijvoorbeeld aan het gebruik van vervormende lenzen in *Love Is the Devil*, de biopic over Francis Bacon. U reconstrueert bij mijn weten maar één Turnerschilderij: *The Fighting Temeraire*.

“In feite knipogen we naar twee bestaande werken: ook de scène waarin drie vrouwen toekijken terwijl Turner bij het raam staat te schilderen, is gebaseerd op een bekende tekening, en werd gefilmd in het gebouw waar hij echt werkte.

Maar in feite is de hele *look* van de film gebaseerd op het werk van Turner,

zij het op een subtiele manier. Dick Pope (*Leighs vaste DOP, red.*) en ik hebben heel bewust en heel voorzichtig gespeeld met zijn kleurenpalet, zijn tinten, zijn atmosfeer. De landschappen en zee-landschappen in de film zijn misschien geen exacte replica's van zijn schilderijen, maar ze roepen hopelijk wel Turners typische stijl op."

Vanwaar uw affiniteit met een kunstenaar als Turner? Hij stelde de mensheid graag voor als piepkleine mieren, terwijl u net graag heel dicht op uw personages zit.
"Inderdaad, en dat is wat we hopelijk ook met deze film hebben gedaan. Wat kan ik je daar verder over vertellen? Hij was zijn soort artiest, ik ben mijn soort artiest. Meer moet je er niet achter zoeken."

In een van de pakkendste scènes zien we Turner uit zijn doodsbéd klauteren en naar de oever van de Theems rennen, om een pas verdronken meisje te schetsen. Zag hij zichzelf volgens u meer als journalist dan als kunstenaar?
"Elke artiest wil een ervaring vatten, en dat is wat Turner op dat moment deed. Jij en ik kunnen hem als kunstenaar bestempelen, of als journalist — dat is onze zaak. Feit is: hij voelde een drang om bepaalde beelden vast te leggen voor de eeuwigheid."

Maar sommige van zijn schilderijen bevatten wel degelijk een bewuste politieke lading. Neem nu *The Slave Ship*, het schilderij dat kunstschilder John Ruskin en zijn zoon in de film van Turner willen kopen. Turner laat duidelijk zien hoe de slaven op brutale wijze overboord worden gegooid. Of zijn schilderij *Snow Storm*, dat ook in de film zit. Daarop beeldt hij Hannibal en zijn leger minuscuul klein af tegenover de Alpen. Alsof Turner wil zeggen: zelfs de grootste leiders, strijders en dictators zijn hulpeloos tegenover de krachten van de natuur. Een duidelijk politiek statement. Maar dat maakt van hem niet meer een journalist dan een artiest. Hij trachtte gewoon het leven te vatten, in al zijn aspecten."

Vreemd dan dat hij vaak verf gebruikte die na verloop van tijd haar kleur zou verliezen. Alsof zijn werk niet voor de eeuwigheid bedoeld was.
"Een interessante observatie, want dat was het natuurlijk wél, en dat zie je ook in de film. Turner weigert zijn oeuvre aan een miljonair te verkopen, omdat hij wil dat zijn werk op één plek wordt tentoongesteld, gratis, zodat het publiek er eender wanneer naar zou kunnen kijken. Maar het lijkt er inderdaad op dat zijn houding tegenover de materialen die hij gebruikte nogal ambivalent was, daar ben ik het met je eens."

Turners reactie als hij voor de eerste keer een camera ziet, is onbetaalbaar: een mengeling van nieuwsgierigheid en benauwdheid. Was hij bang dat zijn ambacht weldra achterhaald zou zijn?
"Bang? Dat denk ik niet, maar het heeft hem zeker tot nadenken aangezet. Dat zie je ook in de evolutie van zijn werk, dat naar het einde toe steeds abstracter werd."

Ook frappant: u eindigt de film niet met Turners dood, maar met de reactie erop van de verschillende vrouwen in zijn leven. Bewust, of een montagekeuze?
"Wel, ik maak films over sterfelijkheid, niet over onsterfelijkheid. Ik kom net terug van de begrafenis van een goeie vriendin, en tijdens de uitvaart en de drink achteraf ging het maar over één ding: hoezeer deze vrouw ons verdere leven nog zou tekenen, ook al was ze er niet meer. Dáár gaat het mij over."

Maar om op je vraag terug te komen: historisch gezien hebben Turners beide minnaressen hem overleefd, ook al zou een van de twee, zijn meid, al twee jaar na hem sterven. Turner stond er trouwens op dat zij na zijn dood in zijn huis mocht blijven wonen. Maar ik knip wel degelijk nog een keer terug naar Turner zelf, hoor: je ziet hem even afgebeeld tegenover een idyllische zonsondergang in de Lage Landen, net als in het begin."

(voorzichtig) Dus toch een symbolisch shot?
"Misschien wel, ja. (*gromt*) Oké." ▣

VANAF 10 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

» ONVATBARE LEIGH

Mike Leigh wordt nogal makkelijk in het sociaal-realistische hokje van Ken Loach geduwd. Een onlineblik op 's mans oeuvre — van *Naked* tot *Another Year* — doet ontdekken dat hij even ongrijpbaar is als de personages die hij opvoert.

BRABANÇONNE

"VLAAMSE SCHLAGERS KUNNEN ZÓ ONTROEREND ZIJN"

Na twee hoofdzakelijk Nederlandse uitstapjes — *Minoes* en *Nono het Zigzagkind* — heeft **Vincent Bal** nog eens een film in eigen land gedraaid. Veel Belgischer dan *Brabançonne* kan het trouwens niet, want het verhaal gaat over het gekibbel tussen Vlamingen en Walen. Verteld met bekende liedjes van eigen bodem. "Ik hou van veel muziekjes."

tekst RUBEN NOLLET

Vincent Bal is in zijn nopjes. *Brabançonne*, zijn vierde langspeelfilm na *Man van staal*, *Minoes* en *Nono het Zigzagkind*, komt weliswaar pas op 10 december in de zalen, maar sinds november krijgt de opgewekte musical hier en daar al een voorpremière. De reacties zijn stevast enthousiast. "De mensen zijn goed mee tijdens de film", zegt de 43-jarige Gentenaar. "Ze lachen hard, ze zijn stil en ontroerd op de juiste momenten, en achteraf komen ze een praatje maken."

De musical vertelt het verhaal van twee Belgische harmonieën, afkomstig van beide kanten van de taalgrens. Tijdens de voorrondes van het Europees kampioenschap eindigen ze ex aequo, en de jury beslist dan maar beide muziekgezelschappen af te vaardigen. De Vlaamse trompetsolist overlijdt echter schielijk, en tot ieders wanhoop haalt zijn vervanger niet het verhoopte niveau. Maar dan komt Elke, de ondernemende dochter van de dirigent, met een stout idee op

de proppen: waarom niet proberen de briljante jonge trompettist Hugues los te weken bij de Waalse concurrent?

Brabançonne weerspiegelt duidelijk de spanningen tussen de taalgemeenschappen die ons land zo vaak in hun greep houden. Toch gaat het volgens Bal niet om een politieke film. “Hij speelt zich zeker af tegen de achtergrond van het communautaire gekibbel in België. Dat is ook een fantastische voedingsbodem voor een verhaal. Maar we willen niet per se een politieke boodschap meegeven of mensen ervan overtuigen op een bepaalde partij te stemmen. Het is juist een film die niet zo zwart-wit denkt. Ik heb de indruk dat we in een tijd leven waarin alles enorm gepolariseerd is. Ofwel ben je voor, ofwel ben je tegen. Ofwel ben je een goeie, ofwel ben je een slechte. De realiteit is altijd veel genuanceerder, en dat is wat we proberen te tonen.”

Jullie steken toch gretig de draak met het communautaire gedoe?

VINCENT BAL: “We lachen met iedereen een beetje. De humor dient om de kijker een spiegel voor te houden. Onze personages zeggen wat de mensen denken. De grapjes zijn nooit beledigend, maar er steekt wel een zekere scherpte in. Om de emotie en de romantiek te doen werken, moest daar een klein beetje cynisme en bitterheid tegenover staan. Het is yin en yang.”

Op een bepaald moment zit het er bovenarms op tussen de twee harmonieën. Ik weet dat jij een stripfanaat bent. Is die scène een knipoog naar Asterix?

“Dat was helemaal de bedoeling. Voor mij gaat *Brabançonne* over een stammentwist. Je hebt twee stammen, met eigen kleuren en vaandels. En binnen elke stam heb je kleinere clans. Binnen de Vlaamse stam is er bijvoorbeeld de rijke familie Byl, die

boven de anderen staat. *Asterix* is dus zeker een referentie geweest.”

Het valt op dat de personages zich in hun eigen taal uitdrukken, ook als ze met iemand van de andere gemeenschap spreken. Vanwaar die aanpak?

“We hebben daar even over zitten tobben. Uiteindelijk kwam scenarist Pierre De Clercq met het idee op de proppen dat iedereen zijn eigen taal zou hanteren, behalve als ze iets willen van de andere gemeenschap. Wanneer Elke een poging onderneemt om Hugues naar de Vlaamse harmonie te halen, doet ze dat bijvoorbeeld in het Frans. Bij de repetities begreep ik al dat het werkte, en ook tijdens de vertoningen heeft niemand daar een probleem mee.

Op de set heb ik trouwens gemerkt dat veel Franstaligen wel Nederlands begrijpen maar het niet durven spreken. Volgens hen komt dat voor een stuk

omdat ze ontzettend slechte leraars hadden, die zelf totaal geen Nederlands konden spreken.”

Ben je een onvoorwaardelijke fan van het musicalgenre?

“Ik hou wel van musicals. Vroeger keek ik graag naar de klassiekers met Fred Astaire en Gene Kelly. *Singing in the Rain* is nog altijd een van mijn favoriete films. In de jaren zestig en zeventig kreeg je dan *Hair*, *Oliver* en *Jesus Christ Superstar*, die ook heel tof waren.

De laatste jaren lijkt het genre opnieuw op te komen. Ook in Frankrijk, met dingen als *On connaît la chanson* of *Les chansons d'amour* van Christophe Honoré, wat ik een echt goeie film vond. Heel mooie muziek, knap geïntegreerd in de film. Ik hou van veel muzikjes, zoals Raymond van het Groenewoud het zegt, en dat is met musicals ook zo. Ik haak wel af als het onoprecht of pathetisch wordt.”

Heb je je in het genre verdiept om je voor te bereiden?

“In de aanloop naar het schrijven en naar de opnames heb ik samen met Pierre een hoop musicals bekeken, ja. Vooral om na te gaan wanneer een liedje wel degelijk werkt en wanneer een song zin geeft om een pintje te halen. Soms duren nummers te lang of is de overgang naar een zangpartij niet vlot genoeg. Wij hebben geprobeerd dat altijd zo organisch mogelijk te doen, om het verhaal niet te laten stilvallen tijdens de liedjes. De personages zingen wat ze beleven. En omdat we sowieso niet het budget hadden om enorme choreografieën op touw te zetten, hebben we meer voor songmomenten gekozen dan voor een echte musicalshow ‘met pluimen in het gat’.”

Waar komt het idee eigenlijk vandaan om een musical te maken met Vlaamse schlagers?

“Er zijn twee theatershows die voor een stuk aan de bron liggen van *Brabançonne*. Je had *Jukebox 2000* van Lucas Van den Eynde, Tine Embrechts en Nele Bauwens, en daarnaast had je *Duveltjeskermis* van Esmé Bos en Bart Voet, die ook oude nummers zongen. In *Jukebox 2000* zong Tine Embrechts op een bepaald moment ‘Terug naar de kust’ van Maggie MacNeal. Ik was daar enorm door gepakt. Dat wilde ik in een film proberen.”

Vlaamse schlagers worden niet meteen als geweldig cool beschouwd. Was je bang voor zulke vooroordelen?

“Ik wil graag geloven dat dergelijk hokjesdenken vandaag een beetje verdwenen is. Je mag van heel veel dingen tegelijk houden. Je kunt verschillende soorten muziek naast elkaar beluisteren en naar waarde schatten. Ik hoop dat mensen hun oren even kuisen en de kwaliteiten van die nummers herontdekken. Die liedjes kunnen zo ontroerend zijn. Harmoniemuziek is trouwens ook veel meer dan louter hoempapa. Je moet er enkel voor openstaan.”

Vond je het belangrijk dat je acteurs echt konden zingen? Als je Jos Verbist hoort, weet je dat hij geen grote zangcarrière gemist heeft.

“Jos zingt ook maar drie zinnen in de hele film. Ons uitgangspunt was om acteurs te zoeken die konden zingen, geen zangers die konden acteren. Het zijn de personages die soms in zingen uitbarsten.

Anderzijds moeten Elke en Hugues, de twee hoofdfiguren, met hun songs zoveel emotie uitdrukken, dat de acteurs dat deel van hun instrument — zoals dat dan heet — wel moesten beheersen. Toen Amaryllis Uitterlinden auditie kwam doen voor de rol van Elke, zong ze ‘Zo mooi, zo blond en zo alleen’ in een kale ruimte, en waren we allemaal zwaar onder de indruk.”

Om af te sluiten: wat is het verschil tussen een harmonie en een fanfare?

“Een harmonie bevat ook houtblazers, een fanfare niet. Helemaal in het begin vergiste ik me wel eens van term, maar nu nooit meer. We hebben ook overwogen om een verhaal over twee fanfares te vertellen. Die gezelschappen hebben hun eigen charmes. Maar de klarinetten die je in een harmonie vindt, hebben zo’n beetje de functie van de strijkers. Dat was muzikaal gezien dus iets interessanter voor ons.

Op de Facebookpagina stelden we onlangs de vraag wie het verschil kent tussen een harmonie en een fanfare. Iemand antwoordde: ‘Ja, fanfares zijn veel cooler!’, waarop acht mensen ‘Vind ik leuk’ aanklikten. Blijkbaar heerst er dus toch een soort van rivaliteit tussen die twee. (lacht)”

VANAF 10 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» A-MUSICAL

Niet alle musicals zijn zwaar gechoreografeerde en hypergestileerde films waarin de personages om de haverklap de actie onderbreken om een lied te kwelen. Op Vertigoweb.be vind je enkele uitzonderlijke uitzonderingen op de regel.

IT'S A HARD DOG LIFE

“Een kruising tussen *White Fang* en *Le Comte de Monte-Cristo*.” Zo omschrijft **Kornél Mundruczó** zijn nieuwste film *White God*. Om maar te zeggen dat de Hongaarse regisseur een nieuwe koers heeft gekozen, weg van zijn cryptische sfeercinema van weleer. “Ik wil in de eerste plaats het hart raken.”

tekst RUBEN NOLLET

Een jong meisje fietst haastig door de verlaten straten van Boedapest. Ze passeert auto's waarvan de portieren nog openstaan. Plots verschijnt achter haar een gigantische roedel rennende honden. En die haalt haar zienderogen in.

Met die opmerkelijke scène opent Kornél Mundruczó (39) *White God*, een uniek verhaal over de vriendschap tussen een tienermeisje en haar hond. Het is een verrassende film, en niet enkel omdat hij halverwege van toonaard verandert.

Laten we immers wel wezen: Mundruczó is nooit de meest publieksvriendelijke filmmaker van zijn generatie geweest. Met onder meer *Pleasant Days*, *Delta* en *Tender Son: The Frankenstein Project* oogstte hij wel erkenning op de

grote internationale festivals, maar de gemiddelde toeschouwer had alle moeite om die hermetische sfeerverhalen te doorgronden.

Mundruczó was in het begin van zijn carrière niet toevallig een protegé van zijn notoir cryptische landgenoot Béla Tarr. Een paar jaar geleden stelde hij vlakaf dat hij cinema wou maken waar de actie zich binnenin de acteurs afspeelt. Of zoals hij het verwoordde: “Cinema met waarheid, geen verhaal.”

Hart boven verstand

Vandaag klinkt Mundruczó opvallend anders. “Ik wil in de eerste plaats het hart raken”, stelt hij nu. “Alles wat intellectueel is, komt pas daarna. Veel kunstenaars mikken vooral op het verstand. Dat vind ik zelf heel

vermoeiend en ik ben ervan overtuigd dat het publiek dat ook vindt.”

De ommekeer is er niet zomaar gekomen. “Ik maak al vijftien jaar films, maar ik worstelde al een hele tijd met het gevoel dat ik in het luchtledige werkte. Het leek alsof ik verstikt werd door mijn eigen films, die geen dialoog vonden met het publiek.

Ik kreeg vaak te horen dat de kijker mijn films niet begreep. Dat deed me pijn. Beetje bij beetje begon ik te begrijpen dat het mijn taak is om de kijker bij mijn werk te betrekken.”

Dat is met *White God* zeker gelukt. Het is de toegankelijkste film uit Mundruczó's carrière en misschien net daarom ook zijn beste. Hij kreeg het idee voor het verhaal toen hij een toneelbewerking wou maken van *Disgrace*,

de roman van de Zuid-Afrikaanse Nobelprijswinnaar J.M. Coetzee. Daarin is sprake van een hondenkennel en ter voorbereiding bezocht Mundruczó een paar kennels in Hongarije. Toen hij al die honden zag, had hij het onderwerp van zijn volgende film ontdekt.

“De voorbije dertig jaar is in Hongarije veel onderzoek verricht naar de relatie tussen mens en hond”, vertelt hij. “Geen enkel dier staat zo dicht bij ons, geeft zo veel vriendschap. Een goed opgeleide hond bereikt ongeveer het mentale niveau van een vijfjarig kind. Ook interessant: een hond die bij een gezin woont, ziet zichzelf niet als een hond maar als een lid van dat gezin. Daarom gaat *White God* in mijn ogen niet over een hond maar over een kleine persoon. Ik zag die dieren ook als mijn gelijken.”

Tijdens en na

Er werkten ongeveer 280 straathonden aan de productie mee. Bijna allemaal waren ze afkomstig uit Hongaarse kennels. Alleen Body en Luke, de tweeling die de hoofdrol vertolkt, waren getrainde honden uit Amerika, een kruising tussen labrador, herdershond en sharpei.

En Mundruczó's toewijding aan de viervoeters hield niet op toen de opnames voorbij waren. Nadien zette hij samen met de dierenbescherming een adoptieprogramma op poten waarmee voor elk van de honden een nieuwe thuis werd gevonden.

“We hebben er bovendien een pedagogisch luik aan toegevoegd om de mensen te sensibiliseren. Voordat ik *White God* maakte, wist ik zelf ook weinig over

honden. Nu ben ik nauw betrokken bij verschillende soorten programma's. Ik ben zelfs al jurylid geweest van een schoonheidswedstrijd voor straat-honden.” ▣

VANAF 3 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DE PALM DOG

De viervoeters uit *White God* werden eerder dit jaar in Cannes bekroond met de Palm Dog, de onderscheiding die sinds 2001 uitgereikt wordt aan de beste filmhond of -roedel. Op *Vertigoweb.be* vind je een overzicht van alle voorgangers.

Is part III EPISODE I paragraph II wat we WILLEN

Filmtitels beginnen er steeds meer als wetteksten uit te zien, met hoofdstukken, artikelen en paragrafen. Vroeger hadden Hollywood-regisseurs één film nodig om hun verhaal te vertellen, vandaag minstens twee, het liefst drie en als het even kan vier. Maar klopt dat wel? En vooral ook: is daar iets op tegen? (Los van het feit dat Peter Jackson er misschien wel wat over is gegaan door van het relatief dunne *The Hobbit* drie belachelijk lange films te maken.)

tekst BEN VAN ALBOOM illustratie XAVIER TRUANT

Ik ga niet onnozelen doen: ik ben de eerste om Hollywood door het slijk te halen omdat een filmtrilogie vandaag bijna per definitie meer dan drie afleveringen telt — en dan zijn mensen verbaasd dat het er met de wiskundekennis in de vs op achteruitgaat. Maar ik ben ook meestal de eerste om uiteindelijk vier of vijf keer te gaan aanschuiven. Meer nog: er komt een moment

in de geschiedenis van elke franchise waarop het plots cool is dat er geen rem meer op lijkt te staan en je bijna teleurgesteld zou zijn als zou blijken dat er geen *Fast Eight* komt. Of zouden ze hem *Vr88m Vr88m* noemen? Je merkt: het is niet omdat van iets al zeven afleveringen bestaan dat de inspiratie op is. Al helpt het in sommige gevallen natuurlijk dat er nooit veel inspiratie was *to begin with*.

Maar in feite is het te makkelijk om Hollywood de schuld te geven van de huidige stortvloed aan sequels en veredelde miniseries. Dan kun je het evengoed op Francis Ford Coppola steken, die uitgerekend in het laatste gouden tijdperk van Hollywood aan de wieg stond van de moderne sequel met *The Godfather Part II*. Of op Quentin Tarantino, die de trend om films op te splitsen op gang bracht door van zijn stomvervelende pubervehikel *Kill Bill* twee stomvervelende pubervehikels te maken. Of op u, omdat u zich er altijd weer door laat vangen. Enfin, op ons dus eigenlijk, want dat laatste deel van *The Hunger Games* kan er voor mijn part niet snel genoeg komen, en die trailer van *Avengers: Age of Ultron* zag er toch ook weer niet slecht uit. Waarom iemand naar een nieuwe aflevering van *Jurassic Park* zou willen gaan kijken, is mij dan weer een raadsel. Zeker nu Richard Attenborough niet meer meespeelt en ze voor werkelijk elk fossiel in de film een beroep moeten doen op CGI.

Tv killed the movie star

Omdat het te makkelijk is om Hollywood van alles de schuld te geven en omdat we het uiteraard niet op onszelf gaan steken, moeten we op zoek naar andere schuldige. En waarom het onszelf moeilijk maken? Als er één ding is waarop zowel de filmindustrie als elke professionele kruisvaarder op aarde al decennialang alle zonden van Israël afschuift, dan is het televisie. En misschien ook wel een beetje het internet. Maar toch vooral televisie.

De intrede en al snel immense populariteit van het kleine scherm in de jaren vijftig deed het bioscoopbezoek kelderen, en bracht tegelijk de duivel in de huiskamer. Maar dat laatste is voer voor een ander vraagstuk. Televisie had haar populariteit te danken aan een aantal dingen — tante Terry bijvoorbeeld, en wat later ook *De PinUp Club* op Veronica, de Nederlandse voorganger van National Geographic. Maar in belangrijke mate ook aan 'de serie' (*v; meervoud: series; een verhaal dat wordt verteld in een aantal opeenvolgende afleveringen*).

De ironie is dat de serie, waarmee tv-zenders de ene na de andere bioscoop in de vernieling reden, een genre is dat zo oud is als... de cinema! Al in het begin van de 20^e eeuw werden Amerikaanse bioscopen overspoeld door series als *The Perils of Pauline* (twintig afleveringen, waarvan sommige in — jawel — twee delen) en *The Hazards of Helen* (119 afleveringen, en daarmee een van de langste bioscoopseries ooit).

Populaire tv-termen vinden soms zelfs hun oorsprong in die *movie serials*, waarvan de episodes wel eens durfden te eindigen met het beeld van een jonkvrouw die aan een — soms is het zo eenvoudig — klif hangt. Filmmaatschappijen deden niets liever dan reeksen produceren, omdat ze enerzijds relatief goedkoop waren om te maken, en anderzijds ook erg eenvoudig om aan de man te brengen. In plaats van elke week nieuwe verhalen en personages te verzinnen, nieuwe decors in elkaar te timmeren, en het publiek daar dan ook weer telkens voor warm te moeten maken, draaiden ze gewoon constant voort, en de kijker had niet liever.

De opkomst van de geluidsfilm dreef de budgetten echter zwaar naar omhoog en veel productiehuzen gingen overkop. Maar zelfs dan bleven series populair. Ze werden voor het eerst ook opgehangen aan striphelden als Flash Gordon, van wie in de jaren dertig en veertig liefst drie bioscoopreeksen werden gemaakt — van in totaal veertig episodes! Nee, echt, u kunt geen Spider-Man-film meer zien? Probeer u eens voor te stellen wat dat tachtig jaar geleden moet zijn geweest met Flash Gordon!

Verhaaljunkies

Tegen de tijd dat televisietoestellen de radio naar de keuken verbanden, waren series zo goed als volledig uit de zalen verdwenen, wat de tv-zenders uiteraard goed uitkwam. Terwijl Amerikaanse filmmaatschappijen moeite hadden om wekelijks een paar miljoen mensen naar de zalen te lokken, keken dagelijks tientallen miljoenen mensen naar soapseries als *As the World Turns* en *Days of Our Lives*, en nog een pak meer naar wekelijkse feuilletons als *The Fugitive*,

Bonanza, *M*A*S*H*, *Dallas*, *Cheers* en — een klassieker als een andere — *Beverly Hills*, 90210.

Nadat filmmaatschappijen zich er eerst hevig tegen hadden verzet, kwamen tegen het einde van de jaren vijftig geleidelijk aan ook voormalige bioscoopfilms op televisie, maar het zou nog ruim twee decennia duren voor Hollywood de zenders content gunde die in een ander land dan Botswana voor 'actueel' doorging. Om je een idee te geven: *Ben-Hur* was pas twaalf jaar na zijn bioscooppremière voor het eerst op de Amerikaanse televisie te zien. Hoofddrolspeler Charlton Heston evolueerde in die jaren van progressieve liberaal en Kennedy-supporter naar conservatieve zak en Nixon-bewonderaar. Geef toe: vandaag is het moeilijk je voor te stellen dat een film er zo lang over doet om op tv te komen, laat staan dat Charlton Heston ooit een half-functionerend brein had.

Maar zelfs toen populaire bioscoopfilms uiteindelijk het kleine scherm haalden en televisiezenders zich ook nog eens vol overgave op de 'tv-film' smeten, bleven series merkkelijk hogere kijkcijfers halen. En dat doen ze vandaag nog. HBO, dat ooit bekendstond als een filmzender, bestaat inmiddels zowat bij gratie van tv-series als *Game of Thrones*, en ook al heeft Netflix een paar duizend films in zijn archief zitten, toch zijn het reeksen als *Breaking Bad* en *House of Cards* die massaal worden verslonden. De term 'binge-watching' is niet uitgevonden voor cinefelen die op een avond drie films bekijken. Hij dient om tv-junkies te omschrijven die er in een week tijd drie seizoenen van *The Walking Dead*

doorjagen, waarop ze gelijk auditie kunnen doen voor het volgende seizoen.

En dan heb ik nog met geen woord gerept over de videogame-industrie, die al jaren de vloer aanveegt met Hollywood, en dat doet met verhalen waar je dagen, soms weken zoet mee bent.

Anachronismen

Bottomline: de mens is verslingerd aan lange, al dan niet complexe verhaallijnen. In dat opzicht is niet zozeer de tweede paragraaf van het eerste hoofdstuk van het derde deel van *The Hunger Games* de uitzondering, maar films van negentig minuten. Als het al geen anachronismen zijn, dan dreigen ze het mogelijk ooit te worden, de kortfilms van de 21^e of toch zeker 22^e eeuw!

Overdrijf ik nu niet een beetje? Wellicht. Een beetje. Althans, dat hoop ik toch. Want ik ben dus zo iemand die op een avond drie films bekijkt, en ik zou dat graag nog een tijdje blijven doen, zonder ondertussen twee keer de zon te zien opkomen omdat er in de nabije toekomst alleen nog maar films in acht delen gemaakt zullen worden. Maar als ik rondom mij kijk, dan merk ik dat tv-series wel degelijk *the new black* zijn. Als mensen mij vragen om eens wat Netflix-tips door te sturen, krijg ik altijd nog een mail terug: 'Tof, maar kun je misschien ook een paar tv-series aanraden? Zoveel films bekijken wij niet meer.'

Behalve een manier om belachelijk veel geld te verdienen, zijn films als *The Hunger Games: Mockingjay — Part 1* en *The Hobbit: The Battle of the Five Armies* dus vooral ook een *sign o' the times*. We krijgen ze niet zozeer door de strot geramd, we staan maanden op voorhand met open mond klaar om ze, als een hostie, te ontvangen. Iets wat in het geval van *The Hunger Games* (en Jennifer Lawrence) nog valt te verklaren, maar God mag weten hoe Peter Jackson het met zijn bespottelijk lang uitgesponnen Plop-film heeft klaargespeeld.

Vind ik dat nu erg allemaal? Niet echt. Als het verhaal er is, dan mogen films voor mijn part gerust in miniseries worden omgetoverd. Ik geniet intussen ook verder van de ironie dat we anno 2014 lijken terug te keren naar de beginjaren van de cinema. Maar geef mij gewoon niet de indruk dat het echt alleen maar om het geld te doen is, ook al is het Hollywood uiteraard alleen maar om het geld te doen. Zoals in het geval van die Harry Potter-films. Met alle respect, maar na zes films zeggen dat je de zevende aflevering ook nog eens in twee gaat splitsen... Dan ben je gewoon gulzig. ▣

@fakerholic

VERTIGO
viert
OUD & NIEUW

14	DEC.	2014
MATINEE	DOUBLE	BILL
13	JAN.	2015
SNEAK		PREVIEW

CINEMA **CARTOON'S**
A N T W E R P E N
MEER **INFO** **OP**
VERTIGOWEB.BE

PADDINGTON

DAS BEER

Bent Van Looy is naast muzikant, modeontwerper en allround mediafiguur nu ook stemacteur. Hij leende zijn keelgeluid aan het knuffelbare titelpersoneel in *Paddington*. “Hij is altijd een stijlheld van me geweest.”

tekst **BRITT VALKENBORGH**S

Het populaire, marmelade-etende kinderboekfiguurtje Paddington heeft een lange weg afgelegd sinds zijn hoogdagen in de jaren zeventig. Regisseur Paul King (*Bunny and the Bull*) en producent David Heyman (*Harry Potter* en *Gravity*) laten het fenomeen nu ook zijn debuut maken op het witte doek. Het beertje kreeg een hedendaagse look en wordt vergezeld van een indrukwekkende cast, bestaande uit klinkende namen als Nicole Kidman, Hugh Bonneville (*Downton Abbey*) en Sally Hawkins (*Happy-Go-Lucky*).

Bent Van Looy neemt de Vlaamse stem van Paddington voor zijn rekening. Een nieuwe uitdaging, waar de Das Pop-frontman meteen zijn tanden in wou zetten. “Paddington is altijd een stijlheld van me geweest. Dat tijdloze, typisch

Britse fascineerde me. Het onderscheidt hem van zijn soortgenoten. Als ik mijn stem aan één personeel wilde uitlenen, is het dit wel. Of Kuifje.” (lacht)

Naakte hond

Het beroemde personeel werd geïntroduceerd in *A Bear Called Paddington*, een boek van Michael Bond uit 1958. De hartelijke maar vaak mis begrepen beer veroverde in de hele wereld kinderhartjes. Ook dat van de Vlaamse Paddingtonstem: “Toen ik een jaar of negen was, bracht mijn moeder zo’n Paddington-beertje mee uit Londen. Dat sprak tot de verbeelding. Het was geen typische kinderboekfiguur.”

Dankzij de wonderen der CGI kreeg Paddington voor zijn bioscoopdebuut een eigentijds uiterlijk. De eerste beelden van de gedigitaliseerde beer zorgden

voor hilariteit vanwege zijn plotse enge présence. Op het internet verscheen het harige wezen al snel in gefotoshopte stills en posters van horrorklassiekers als *The Shining*, *Friday the 13th* en *The Omen* (google maar eens ‘creepy Paddington’).

Ook Van Looy's eerste ontmoeting met Paddington 2.0 verliep vreemd. “De eerste beelden die ik moest dubben, waren vaak nog onafgewerkt. Daardoor kreeg ik een soort Paddington-maquette te zien zonder beharing. Het figuurtje zag eruit als een rare, naakte hond.”

Commissies en immigratie

En er volgde nog meer controverse in thuisland Groot-Brittannië. De filmkeuring bestempelde de film aanvankelijk als ongeschikt voor de allerjongsten wegens ‘seksuele toespelingen’. Een beslissing die snel herzien werd na een

verontwaardigde reactie van geestelijke vader Michael Bond.

“Volkomen terecht”, meent Van Looy. “Ik twijfel ten sterkste aan het nut van zulke commissies. Hebben ze alle gevoel voor de realiteit verloren? Het doet me denken aan de commotie bij ons rond *Welp*. Beide films zijn om te beginnen verre van schandalig, maar daarnaast vind ik vooral dat kinderen niet betutteld moeten worden.”

Van Looy ziet dan ook veel hedendaagse thema's in de film. “Ik kon mezelf meteen vinden in het personeel. Hij moet zich aanpassen aan een nieuwe, vreemde wereld. De link met de immigratieproblematiek is snel gelegd. Het is maar een van de vele subtiele boodschappen die de film een extra dimensie geven.”

De juiste stem

In Groot-Brittannië liep de zoektocht naar de juiste Paddingtonstem niet van een leien dakje. De oorspronkelijke keuze, *The King's Speech*-Oscarwinnaar Colin Firth, werd na een tijdje vervangen door *Perfume*- en *Skyfall*-acteur Ben Wishaw. Bij Van Looy was het wel meteen raak. “Ik vond erg veel raakvlakken met zingen in de studio. Beide gaan gepaard met gevoel voor precisie en emotie. Bovendien moet je die kunnen mengen zonder er al te veel over na te denken. Als zanger volg je de muziek, in de film moest ik mijn plaats vinden tussen de beelden en geluiden.”

Van Looy ziet geen graten in het feit dat hij met de stem van Wishaw grote schoenen te vullen heeft. “Ik mocht de originele film niet eerst bekijken, om te

voorkomen dat ik de stem zou inkleuren. Wishaw's gezichtsuitdrukkingen werden met een motioncapturecamera in de animatiefiguur verwerkt, terwijl ik me helemaal van nul moest inleven in de beer — en dus ook een beetje in Wishaw.”

VANAF 3 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@Bvalkenborghs

» BEREKOOL

Kinderboekverfilmingen stellen meestal teleur. Er zijn echter uitzonderingen. Van *Where the Wild Things Are* tot *Fantastic Mr. Fox*, op Vertigoweb.be vind je de coolste *Paddington*-voorgangers.

MEESTER- OBSERVATOR

Al bijna vijf decennia ontrafelt de gevierde documentairemaker **Frederick Wiseman** (84) instellingen in al hun gedaanten. In zijn jongste worp, *National Gallery*, vormt het gelijknamige Londense museum het decor voor een intrigerende studie over kunst en de praatjes eromheen.

tekst **VINCENT STROEP**

SPECTRUM

Met zijn debuut, *Titicut Follies* (1967), zette Frederick Wiseman meteen de toon. Hij plaatste zijn camera in een instelling voor gevangenen met een verstandelijke handicap. Van een voice-over is geen sprake. Er zijn geen titels die de context schetsen. Geen enkel individu wordt uitgelicht of gevolgd. Er is met andere woorden geen 'hoofd-personage' met wie de kijker zich kan identificeren.

De chronologie van de opnames wordt niet per se gevolgd. Wiseman benadert zijn onderwerpen met weinig of geen voorbereiding en zonder scenario. De research gebeurt als het ware al filmend. Pas aan de montage-tafel vormen zich door een proces van reductie, compressie en analyse de contouren van een dramatische structuur.

Geen scenario

Die kenmerken zullen keer op keer terugkeren. Wiseman beschouwt al zijn projecten dan ook als onderdelen van één ontzettend lange film met in essentie één onderwerp: instellingen. Dat gaat heel breed. Wiseman portretteerde een school (*High School*, 1968) en een onderzoekscentrum (*Primate*, 1974), maar evengoed een achterstandsbuurt (*Public Housing*, 1997) of zelfs een hele stad (*Belfast, Maine*, 1999).

Al die microkosmosen bieden Wiseman de mogelijkheid bepaalde aspecten van onze maatschappij kritisch te analyseren. Zo is hij onder meer geïnteresseerd in het verschil tussen ideologie en hoe die in de praktijk wordt toegepast.

Hoewel hij beschouwd kan worden als de ultieme chroniqueur van de Amerikaanse samenleving, richt

Wiseman sinds het midden van de jaren negentig zijn blik steeds vaker op Europa. *La Comédie-Française ou L'amour joué* (1996), *La Danse* (2009) en *Crazy Horse* (2011) werden allemaal in Frankrijk opgenomen.

Museumtocht

Met zijn nieuwste film *National Gallery* zet Wiseman die trend voort. Het monumentale museum aan Trafalgar Square in Londen herbergt een van de belangrijkste collecties beeldende kunst ter wereld, gaande van de dertiende tot de negentiende eeuw.

De documentairemaker dwaalt door het gebouw en stoot op gepassioneerde gidsen die het publiek mogelijke interpretaties aanreiken en nauwgezette restaurateurs die hun vakmanschap onthullen. Bezoekers zijn er van

allerhande pluimage. Een groep kunstliefhebbers met een visuele handicap gaat met de vingers over een reproductie van een Pissarro in reliëf. Paul Dujardin, de directeur van Bozar, voert een kunsthistorische discussie met enkele personeelsleden.

Er is ook aandacht voor de zakelijke aspecten die komen kijken bij de organisatie van een museum. De directeur probeert de kwaliteit van zijn tentoonstellingen te vrijwaren van de invloed van de afdeling marketing. Het zal niemand verbazen dat ook in deze sector het marktdenken zijn intrede heeft gedaan.

Carrièreprijs

Met de jaren is Wiseman wat genuanceerder geworden en is de klemtoon van zijn werk meer gaan liggen op de complexe structuren van instellingen

en hoe die functioneren. Zijn werk boet daardoor wat aan urgentie in. Toch blijft de Amerikaan een meesterlijke documentairemaker met een unieke positie binnen de filmwereld.

In 1971 richtte hij zijn eigen film-distributiebedrijf Zipporah Films op, wat hem een grote mate van onafhankelijkheid opleverde. Het resulteerde in 43 films in een kleine 50 jaar, een indrukwekkend oeuvre dat op de recentste editie van het Filmfestival van Venetië welverdiend met een speciale Gouden Leeuw bekroond werd. ■

@Veinzen

National Gallery draait vanaf 17 december in de bioscoop.

Cinematek@Flagey toont de komende maanden ook een selectie uit Wisemans overig werk.

BOWLING BALLS

BORN TO BE MESKENS

Actrice/mediafiguur/restauranteigenaar **Nathalie Meskens** is niet uit de actualiteit weg te branden. In de Vlaamse actiekomedie *Bowling Balls*, een soort *Romeo en Julia* op Harleys, leeft ze zich uit als schietgrage furie in een machobastion. “Ik wist dat ik in een fijne speeltuin zou terechtkomen.”

tekst **KURT VANDEMAELE**

Restaurant Yam Thai in hartje Antwerpen. Het is een van de vele biotopen van het acteurskoppel Nathalie Meskens-Jeroen Van Dyck. Terwijl manlief wat verder in de aanloop naar de avondrush overlegt met het personeel, heeft Meskens (32) plaatsgenomen aan een tafeltje met haar prachtige hond, een waakzame weimaraner, braafjes aan haar voeten.

In *Bowling Balls* van regisseur Marc Punt speelt ze de vrouwelijke hoofdrol, naar eigen zeggen een stoere dame die sneller overkookt dan kookt. Ze móét ook van zich afbijten, omringd als ze is door zware jongens die niet zo'n voorstander zijn van een goed

gesprek en problemen liever oplossen met hun vuisten.

“Ik wou graag nog eens een film doen”, zegt de actrice. “Wat niet wil zeggen dat ik hard op zoek ben gegaan. Gevraagd worden, is een groot compliment. Vooral als iemand als Marc Punt dat doet. Lang voordat hij met films als *Frits & Freddy* en *Frits & Franky* de massa naar de bioscoop lokte, was ik al fan van zijn series *Dennis* en *Matroesjka's*. Hij schreef met *Bowling Balls* een bijzonder geestig verhaal. Toen hij me vertelde welke acteurs al hadden toegezegd, wist ik dat ik in een fijne speeltuin zou terechtkomen. En dat is ook gebleken.”

Echte schietgeweren

Tina, het personage dat Meskens vertolkt in de van de pot gerukte actiekomedie, is eigenlijk een variatie op de Julia die Shakespeare vele eeuwen geleden bedacht. Deze bevallige bloem ontluikt echter niet in een hyperromantisch drama in de straten van Verona, maar in een Vlaamse western-op-wielen.
Jonas Van

Geel, de Romeo van dienst, heet Gino en is het buitenbeentje van de *Bowling Balls*, een bende motorrijders en auto-dieven. Hij heeft een oogje op Tina. Maar aangezien zij deel uitmaakt van de rivaliserende *Banana Knights*, komt daar al vlug heibel van en moet de romantiek plaats ruimen voor bommen en granaten.

“Tina is geen normale dame”, zegt Meskens. “Ze is compleet onvoorspelbaar en begint bij de minste aanleiding te schieten. En niet alleen uit haar krammen.

Het was even zoeken, maar Marc heeft me perfect gestuurd in de waanzin.” Ik had trouwens nog nooit een rol gespeeld waarvoor ik een wapen moest trekken. In het echte leven ben ik absoluut tegen wapens, maar in een komedie is het wel grappig om met schietgeweren te zwaaien alsof het niets is. Ik had zo'n jachtgeweer dat je met één hand laadt. We schoten echt. Een hele ervaring, want dat doet serieus pijn aan de oren. Ik voelde meteen mee met acteurs in actiefilms. Toch is het zeker geen fysieke rol. Ik ga Angelina Jolie niet achterna. Eigenlijk maak ik vooral veel ruzie met Jonas Van Geel.”

Ken je klassiekers

Nee, meer dan dat van Angelina Jolie spreekt het parcours van Jennifer Lawrence Meskens aan: niet op de mond gevallen en net zoals zij goed in zowel het komische als het serieuze werk. “Ik vind haar schitterend in *Silver Linings Playbook*. En ze maakt wel meer goede keuzes. Alleen *The Hunger Games* kan me gestolen worden. Ik heb het niet zo voor fantasy. Voor mij geen *Lord of the Rings*, *Harry Potter* of *Star Wars*.”

“Jeroen en ik bekijken minstens drie films per week. Ik heb zo'n boek met '1000 films die je moet zien voor je sterft'. Ik kan ervan genieten daarin te bladeren. Het is goed om je klassiekers te kennen. Je leert ook veel van goede acteurs. En van de keuzes die ze maken. Christian Bale bijvoorbeeld is

“IK VIND DAT MIJN VEELZIJDIGHEID ME TEN GOEDE KOMT. IK KAN NIET LANG MET HETZELFDE BEZIG ZIJN.”

bijna altijd goed. Edward Norton ook. Onlangs bekeek ik *American History X* nog eens. De eerste keer vond ik zijn acteerprestatie al schitterend en nu was ik opnieuw onder de indruk.”

En bij de vrouwen? “Ik hou van Kate Winslet, en Amy Adams kan me ook wel bekoren. Als kind was ik zot van Julia Roberts. Haar recentere werk bevalt me minder. En dan zijn er natuurlijk de Meryl Streeps van deze wereld. Ook Cate Blanchett vind ik onwaarschijnlijk

goed: als ik zie hoe ze in *Blue Jasmine* speelt, hoe dicht ze drama en komedie daar bij elkaar krijgt en toch geloofwaardig blijft, dan voel ik vooral bewondering. Dat is natuurlijk ook de verdienste van regisseur Woody Allen, maar vooral toch van haar. Ze won een Oscar voor die vertolking. Terecht. En dan die mooie speech. Ik bekijk zulke zaken graag op YouTube. De vervelende stukken spoel ik dan door. Niet dat ik zelf ooit iets in Hollywood wil doen. Ik heb andere ambities in het leven.”

Neusharen

Meskens zou best wat meer filmrollen willen spelen. Ze verklapt dat ze destijds auditie deed voor *The Broken Circle Breakdown*. “Zo’n rol, wie wil dat niet? Dat is de droom van elke actrice, denk ik. Niets is mooier dan film en muziek. Dat zijn de dingen die je het leven kunnen doen vergeten, die je helemaal kunnen meeslepen. Waarom Felix van Groeningen niet voor mij koos? Dat moet je aan hem vragen.

Ik kan me echter inbeelden dat het feit dat ik ook presenteer, in tal van series opduik en te zien ben in sketch-programma’s in mijn nadeel speelde. Iemand die een verhaal vertelt, doet dat liever met mensen van wie het publiek

niet elk haartje in hun neus gezien heeft. Zelf vind ik dat mijn veelzijdigheid me ten goede komt. Ik kan niet lang met hetzelfde bezig zijn. Ik blijf scherper als er afwisseling in mijn activiteiten zit. Maar ja, elk voordeel heeft zijn nadeel zeker?”

Zenuwachtig

Meskens houdt de beste herinneringen over aan haar tegenspelers in *Bowling Balls*. “Jonas kende ik al langer, maar het was ook leuk om samen te werken met acteurs die mijn pad nog niet gekruist hadden, zoals Wim Opbrouck. Ik had weinig scènes met hem, maar het klikte meteen. We konden elkaars humor geweldig appreciëren. Tussen het draaien door waren we voortdurend mopjes aan het maken of trachtten we elkaar op de een of andere manier aan het lachen te brengen. We waren net twee kinderen. Heel fijn.”

“Met Filip Peeters boterde het ook onmiddellijk, al was dat meer op culinair vlak. We hadden het de hele tijd over restaurants. Met Peter Van den Begin had ik al een paar keer samengewerkt. Hij is een van de beste acteurs van Vlaanderen, ik kijk echt op naar hem. Hij blijft altijd geloofwaardig, hij behoudt in alle omstandigheden zijn naturel. Hoe dat komt? Talent. Een andere verklaring is er niet. In het begin maakte die bewondering me wat zenuwachtig. Hij is iemand die me uit mijn *comfort zone* haalt. Je wilt in een gezamenlijke scène niet uit de toon vallen. Ik denk niet dat er een personage is dat hij niet zou kunnen spelen.”

VANAF 17 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

» PUNT VOOR PUNT

Bowling Balls-regisseur Marc Punt neemt in het Vlaamse filmlandschap een unieke positie in. Op onze webstek een gesprek met de man achter *Frits & Freddy* en de Belgische releases van o.a. *Basic Instinct* en *Terminator 2*.

THE LORD OF THE RINGS THE FELLOWSHIP OF THE RING in Concert

Een paar weken nadat *The Hobbit: The Battle of the Five Armies* in première gaat, kun je in het Antwerpse Sportpaleis een heus *Lord of the Rings*-concert bijwonen. Drie redenen waarom je deze muzikale viering van *The Fellowship of the Ring* niet mag missen.

EPISCH SIMPEL

Een gigantisch scherm, een honderd-koppig orkest en een honderdvijftig leden tellend koor: de opzet lijkt grootser dan groots. Productie leider Jeff Markowitz heeft het evenwel over een eenvoudige aanpak. “Voor ons geen goedkope showbizstrucs. De film met begeleiding van livemuziek, *that’s it*. Vooral de fantastische composities van Howard Shore moeten tot hun recht komen.”

SUPERPALEIS

Het Antwerpse Sportpaleis geniet bij concertgangers niet de beste reputatie. ‘Een mistroostige galmbak’ is maar een van de vele verwijten die de evenementenhal regelmatig naar het hoofd gesmeten krijgt. Toch vindt Markowitz de zaal de geknipte plek voor zijn filmconcert. “Hoe groter de zaal, hoe majestueuzer het resultaat. Dit is de ideale locatie!”

MAAK KANS OP
(VIP)TICKETS EN POSTERS OP...
VERTIGOWEB.BE!

DE EERSTE, DE BESTE

Ondertussen zijn zelfs diehard Hobbit-freaks min of meer uitgekeken op de Midden-Aarde-franchise. Dit muzikale event herinnert echter aan de magische impact van het eerste uitstapje in het Tolkien-universum. Van de bucolische introductie in de Shire over de tragische confrontatie met de Balrog tot het hartverscheurende einde: zelden wist Jackson dit duizelingwekkende niveau te evenaren.

The Lord of the Rings in Concert: The Fellowship of the Ring heeft plaats op 27 december in het Antwerpse Sportpaleis.

INFO EN TICKETS: LORDOFTHERINGSINCONCERT.BE

15'15 UIT

Hét definitieve overzicht van het komende bioscoopjaar? Natuurlijk niet! Volledig betrouwbaar? Geen sprake van, want releasedata zijn wel heel wispelturige beestjes! Een vooruitblik op een veelbelovend arsenaal aan films? Zeker en vast!

tekst STEVEN TUFFIN

RELEASEDATUM:LENTE

1

A PIGEON SAT ON A BRANCH REFLECTING ON EXISTENCE

Roy Andersson staat dankzij weerbarstige komedies als *Songs from the Second Floor* (2000) en *You, the Living* (2007) bekend als de koning van de absurde Zweedse humor. Zijn jongste worp — over een verkoper van bizarre gadgets — werd eerder dit jaar bekroond met de Gouden Leeuw op het Filmfestival van Venetië.

BIG EYES

Na *Alice in Wonderland*, *Dark Shadows* en *Frankenweenie* zou je bijna vergeten dat Tim Burton zich af en toe aan kleinschaliger, menselijker projecten waagt. Niet voor niets wordt dit op feiten gebaseerde drama nu al vergeleken met vroege Burtonparel *Ed Wood*. Christoph Waltz en Amy Adams spelen een kunstenaarskoppel dat het stevig aan de stok krijgt met elkaar betreffende het auteurschap van hun schilderijen.

2

RELEASEDATUM: FEBRUARI OF MAART

ALLES VOOR LENA

3

Wat als je e-mails kon sturen naar het verleden? is het uitgangspunt van wat misschien Vlaanderens eerste sciencefictionprent is.

RELEASEDATUM: 30 SEPTEMBER

4

THE DISAPPEARANCE OF ELEANOR RIGBY: HIM & HER

Zero *Dark Thirty*-stoot Jessica Chastain en *X-Men*-leider James McAvoy voeren de cast aan van deze twee-films-in-één, waarin de tragische break-up van een stel vanuit beide perspectieven wordt benaderd. Een hartverscheurend huzarenstukje van debuterend scenarist-regisseur Ned Benson.

RELEASEDATUM: 7 JANUARI

LOST RIVER

Op de recentste editie van het Filmfestival van Cannes werd dit regiedebuut van *The Notebook*- en *Drive*-bink Ryan Gosling gemengd onthaald. Wat wil je ook met een uitdagende koorddans tussen droom en werkelijkheid, aan elkaar gesmolten door Vlaamse montage-reus Nico Leunen en met o.a. *Mad Men*-diva Christina Hendricks?

5

RELEASEDATUM: APRIL

WHIPLASH

6

Lange tijd leek het alsof deze festivalfavoriet de Belgische bioscopen niet zou halen. Onbegrijpelijk eigenlijk, want in tegenstelling tot tal van soortgenoten gaat het niet om een hermetisch vraagstuk, maar om een tot op het bot entertainend duel tussen een ambitieuze jazzdrummer en zijn maniakale mentor. *Project X*-feestvarken Miles Teller en *Spider-Man*-chef J.K. Simmons spelen de pannen van het dak.

RELEASESDATUM: 18 FEBRUARI

7

Clint Eastwood viert volgend jaar zijn 85^e verjaardag, maar met pensioen gaan is nog steeds niet aan de orde. Enkele maanden na zijn musicalbewerking *Jersey Boys* komt hij op de proppen met het waargebeurde verhaal van Amerika's dodelijkste sluipschutter.

AMERICAN SNIPER

RELEASESDATUM: 21 JANUARI

De emoties Woede, Afkeer, Angst, Plezier en Verdriet vormen de hoofdpersonages in deze kleurrijke kijk van animatiegigant Pixar op de mentale wereld van een jonge meid.

RELEASESDATUM: 24 JUNI

INSIDE OUT

8

CAFÉ DERBY

9

Wim Opbrouck voert de cast aan van Lenny Van Wesemaels regiedebuut over een gezin dat in de eighties in de ban raakt van de komst van de paus naar België.

RELEASESDATUM: 4 MAART

LIFE

Rockfotograaf Anton Corbijn blijft verrassende regiekeuzes maken. Na Ian Curtis-biopic *Control*, George Clooney-thriller *The American* en John Le Carré-bewerking *A Most Wanted Man* zoomt hij nu in op de vriendschap tussen fotograaf Dennis Stock en Hollywoodicoon James Dean. De hoofdrollen zijn voor Robert Pattinson en Dane DeHaan.

10

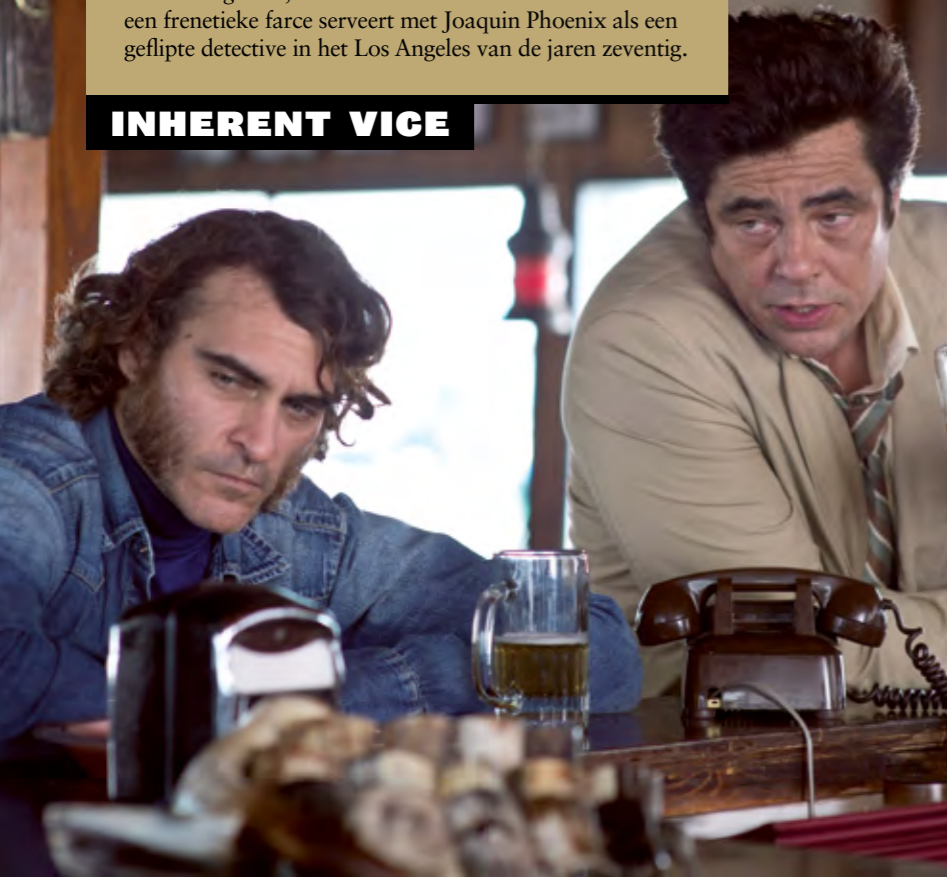
RELEASESDATUM: LENTE

RELEASEDATUM: 25 FEBRUARI

Elke rechtgeaarde cinefiel begint spontaan te kwijlen als de naam P.T. Anderson valt. Ja, zelfs als het brein achter *Magnolia*, *There Will Be Blood* en *The Master* een frenetieke farce serveert met Joaquin Phoenix als een geflippte detective in het Los Angeles van de jaren zeventig.

11

INHERENT VICE

AVENGERS: AGE OF ULTRON

12

RELEASEDATUM: 29 APRIL

Naar verluidt gaat het Marvel-filmuniversum er helemaal anders uitzien na dit tweede superheldenonderonsje van o.a. Iron Man, Captain America en Thor.

David Oyewolo krijgt na bijrollen in onder meer *Jack Reacher* en *Interstellar* de kans om zich helemaal te bewijzen als Martin Luther King in dit burgerrechtendrama.

13

RELEASEDATUM: FEBRUARI OF MAART

SELMA

14

Een lachende Matthias Schoenaerts!" tweette iemand verrast toen de trailer van deze Thomas Hardybewerking op het net belandde. Of hij zal blijven lachen in dit drama over een vrouw die door verschillende mannen het hof wordt gemaakt, valt te betwijfelen.

FAR FROM THE MADDING CROWD

RELEASEDATUM: 29 APRIL

STAR WARS: EPISODE VII - THE FORCE AWAKENS

De kans is niet onbestaande dat je tegen dat je dit leest de eerste beelden van deze ruimtesequel reeds gezien hebt. Eén ding is zeker: de verwachtingen zijn hooggespannen. Zal *Star Trek*-regisseur J.J. Abrams de magie van de originele trilogie weten te evenaren? Of zal de (zogenaamde) afwezigheid van Grote Bedenker George Lucas voelbaar zijn? *May the Force be with us!* ▣

15

RELEASEDATUM: 18 DECEMBER

STAR WARS THE FORCE AWAKENS

UW TIPS VOOR HET EINDEJAAR

films en series op

BEKLIJVENDE MISDAADSERIE VAN OSCAR WINNARES JANE CAMPION

GEBASEERD OP DE INTERNATIONALE BESTSELLER VAN ROBERTO SAVIANO 'ABSOLUTE MUST-SEE!' - DE MORGEN

'DRAMA VAN DE BOVENSTE PLANK' - NORDIC MAGAZINE

DE COMPLETE SERIE

ALLE AFLEVERINGEN

DE COMPLETE SERIE

25 AFLEVERINGEN

HEIMAT - COMPLEET

DE EERSTE 2 SEIZOENEN VAN DEZE MISDAADKLASSIEKER

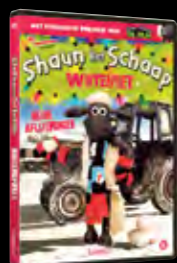
VOOR ONZE MANNELIJKE EN VROUWELIJKE KRIMI FANS!

HET NIEUWSTE MEESTERWERK VAN HAYAO MIYAZAKI

NIEUWE AFLEVERINGEN!

'UITSTEKEND' - HUMO

EEN ABSURDE POLITIEKOMEDIE VAN DE HAND VAN DE BEJUBELDE FRANSE REGISSEUR BRUNO DUMONT

★★★★
'MOOIER DAN DIT KAN CINEMA NIET WORDEN'
- HUMO

Lumière

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

My Old Lady

Regie Israel Horovitz
Cast Kevin Kline, Kristin Scott Thomas
Speelduur 1u47
Vanaf 3 december in de bioscoop

Wat begint als het soort charmante stadsverhaal waarop Woody Allen een patent heeft, neemt halverwege een verrassend tragische wending à la *A Weekend in Paris*. Met sterke vertolkingen van Kevin Kline, Maggie Smith en Kristin Scott Thomas.

@RubenNollet

Coming Home

Regie Zhang Yimou
Cast Gong Li, Chen Daoming, Zhang Huiwen
Speelduur 1u49
Vanaf 10 december in de bioscoop

Dit historische drama is een minder bombastische soortgenoot van *Doctor Zhivago*. Hero- en *House of Flying Daggers*-regisseur Zhang Yimou vertelt op ingetogen wijze een verhaal over de littekens die politiek en cultureel extremisme op relaties achterlaten.

@ANK2D2

Timbuktu

Regie Abderrahmane Sissako
Cast Ibrahim Ahmed, Toulou Kiki, Abel Jafri
Speelduur 1u37
Vanaf 17 december in de bioscoop

Veel viel er niet te lachen toen islamisten de sharia oplegden in Mali, maar dit aangrijpende drama vindt toch soms ruimte voor absurde humor. Een realistische versie van 1984, gesitueerd in het woestijnzand en met religieuze smoesjes om de mensen onder de knoet te houden.

@RubenNollet

St. Vincent

Regie Theodore Melfi
Cast Bill Murray, Melissa McCarthy
Speelduur 1u43
Vanaf 24 december in de bioscoop

Bill Murray bewijst dat hij nog steeds de koning van de lach is door in dit hartverwarmende komische drama een knuffelbare hufter te spelen. Een grofgebekte variant op *About a Boy* (2002) met het hart op de juiste plaats.

@TheJimeister

Geronimo

Regie Tony Gatlif
Cast Céline Sallette, Rachid Yous
Speelduur 1u47
Vanaf 24 december in de bioscoop

De Algerijns-Franse cineast Tony Gatlif creëert een energieke kruising tussen een sociaal-realistisch drama en de theatrale dramatiek van *West Side Story*. De regie, de beeldtaal en Céline Sallette zorgen voor meeslepend vuurwerk.

@TheJimeister

VERTIGO

selecteert uit de
op aanvraag-
catalogus van
Proximus TV

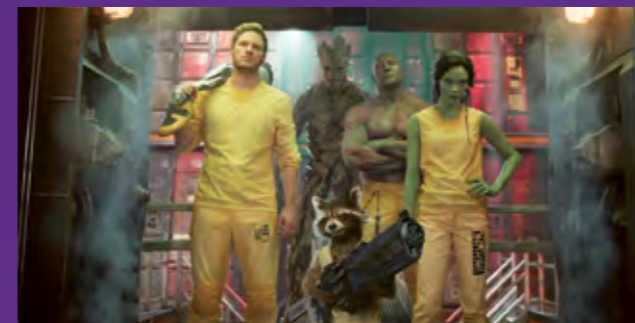
proximus

Boyhood

Regie Richard Linklater
Cast Ethan Hawke, Patricia Arquette, Ellar Coltrane
Speelduur 2u44 | **Jaar** 2014

Een coming of age-pret zoals je er nog nooit één gezien hebt. Twaalf jaar spendeerde regisseur Richard Linklater samen met zijn onveranderde cast aan dit unieke project en net zoals in zijn *Before*-trilogie mijdt hij typische filmclichés en omhelst hij minuscule doch universele waarheden.

Guardians of the Galaxy

Regie James Gunn
Cast Chris Pratt, Bradley Cooper, Zoe Saldana, Vin Diesel
Speelduur 2u01 | **Jaar** 2014

Een pure popcornpret die herinnert aan de sciencefictionfilms van lang, lang geleden zonder oubollig aan te voelen. *Star Wars* voor een nieuwe generatie filmfanaten met andere woorden. Met kernwoorden als humor, actie en emotie is vervelen geen optie!

Labyrinthus

Regie Douglas Boswell
Cast Spencer Bogaert, Tine Embrechts, Pepijn Caudron
Speelduur 1u39 | **Jaar** 2014

Filmend Vlaanderen verruimt andermaal zijn horizon met een onderhoudende jeugdpret, die herinneringen oproept aan de eighties-producties van Steven Spielberg à la *The Goonies* en *Gremlins*. Met een portie charmante computereffecten en overtuigende acteerprestaties van de jonge én oudere cast.

Memories of Murder

Regie Bong Joon-ho
Cast Song Kang-ho, Kim Sang-kyung, Kim Roe-ha
Speelduur 2u10 | **Jaar** 2003

Een moordzaak oplossen is in het echte leven net iets moeilijker dan in de typische filmrealiteit. David Fincher had het erover in *Zodiac*, maar de Zuid-Koreaanse cineast Bong Joon-ho was hem enkele jaren voor. Een vroege parel van de topregisseur van onder meer *The Host* en *Snowpiercer*.

Pim & Pom

Regie Gioia Smid
Cast Evelien Bosmans, Tjitske Reidinga, Peter Paul Muller
Speelduur 1u10 | **Jaar** 2014

De eerste Nederlandse animatiefilm in decennia brengt de geliefde kattenvriendjes van Fiep Westendorp tot leven in een schattig avontuur met het hart op de juiste plaats. Perfect voor de allerkleinsten, maar ook leuk voor onverbetere nostalgici.

The Rover

Regie David Michôd
Cast Guy Pearce, Robert Pattinson, Scoot McNairy
Speelduur 1u46 | **Jaar** 2014

Beeld je een post-apocalyptische actiepret à la *Mad Max* in, maar dan onder regie van Paul Thomas Anderson of Stanley Kubrick. Uitdagend en excentriek, maar tegelijkertijd meeslepend en entertainend. Bovendien het ultieme bewijs dat Robert Pattinson kan acteren.

Zwei Leben

Regie Georg Maas
Cast Juliane Köhler, Liv Ullmann, Sven Nordin
Speelduur 1u37 | **Jaar** 2012

Een pakkend drama dat net zoals soortgenoten *Das Leben der Anderen* en *Barbara* inzoomt op een donkere bladzijde uit de geschiedenis. Het lot van de Noorse oorlogskinderen blijkt niet alleen stof voor een aangrijpende familiehistorie maar ook voor een spannende spionagethriller.

BESTE **KERST** FILM. OOI.

Gremlins

Regie Joe Dante | Cast Zach Galligan, Phoebe Cates, Hoyt Axton
Speelduur 1u46 | Jaar 1984

Kerst verzoent het beste van alle werelden”, moet voormalige horrorregisseur Joe Dante (*Piranha*, *The Howling*) destijds hebben gedacht. Want *Gremlins* (1984) blijft niet alleen de Beste Kerstfilm Aller Tijden, het is tegelijk ook de perfecte *anti*-kerstprent. Zie hem als kind en je vergaapt je aan de schattige mogwai's, kerstliedjes kelende gremlins en haperende gadgets van pa Peltzer. Herbekijk hem als volwassene, en je staat ervan versteld hoeveel gitzwarte humor en cinefiele anarchie Dante in deze ogenschijnlijk aabare Spielberg-productie wist te smokkelen. *Ho, Ho... How the hell did he get away with that?*

Het begint allemaal lieflijk genoeg. Rand Peltzer (Hoyt Axton) doet zijn zoon Billy (Zach Galligan) voor kerst een mogwai genaamd Gizmo cadeau. Het is een onwaarschijnlijk snoezig wezentje — superbe ontwerp van speciale effecten-tovenaar Chris Walas — dat kan zingen, dansen en zelfs een

streepje trompet spelen. Zo opgezet is Billy met zijn nieuwe huisdier, dat hij prompt de drie mogwai-regels vergeet: geen zonlicht, geen water, en zeker, zéker geen eten na middernacht. In de woorden van Gizmo: *'Uh oh...'*

Voor je het goed en wel beseft, transformeert *Gremlins* van een zachttaardig familiefilmje in een hondsbrutale horrorkomede: handen worden afgerukt, reptielachtige monsters ontploffen in microgolfovens en bejaarden worden met stoellift en al door het dak gekatapulteerd.

De ultieme *fuck Christmas!*-scène komt er echter pas wanneer Billy zijn liefje Kate (Phoebe Cates) vraagt waarom ze Kerstmis eigenlijk haat. Je verwacht als kijker een sentimentele *sob story*, maar krijgt plotseling een luguber gruwelverhaal op je bord. Blijkt dat haar vader zijn gezin wou verrassen door als Kerstman langs het dak naar beneden te kruipen, dat hij vervolgens zijn nek brak en uiteindelijk vijf dagen lang onopgemerkt in de schoorsteen lag te rotten...

Als kijker weet je niet of je moet lachen, huilen of stiekem geilen op de immer ravissante Cates — oké, ze had haar borsten al laten zien in *Fast Times at Ridgemont High* (1982), maar in *Gremlins* is Phoebe toch op haar allerlekkerst. Spielberg was geen fan van de fameuze *dead dad monologue*, maar Dante hield voet bij stuk: voor hem was dit dé sleutelscène van *Gremlins*, even griezelig als grappig. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Geloof het of niet, het originele *Gremlins*-script (van Chris 'Home Alone' Columbus) was nog donkerder. Op het einde werd miniheld Gizmo zelfs *evil*. Dat Dante toch het juiste evenwicht tussen humor en horror wist te bewaren, maakt van *Gremlins* deze maand de Beste Film Ooit.

EYEWORKS PRESENTEERT
EEN FILM VAN VINCENT BAL
naar een verhaal van Vincent Bal & Pierre De Clercq

50% VLAAMS, 50% WAALS, 100% BELGISCH

BRABANÇONNE

AMARYLLIS UITTERLINDEN

10/12

ARTHUR DUPONT

JOS VERBIST TOM AUDENAERT DAVID CANTENS MICHEL VAN DOUSSELAERE LIESA NAERT RILKE EYCKERMANS KOEN VAN IMPE MARC PEETERS
KASPER VANDENBERGHE MARC WEISS ERIKA SAINTE PHILIPPE RÉSIMONT FREDERIK HAÜGNES CLAUDINE PELLETIER JOEL DELSAUT FABRICE BOUTIQUE

eyeworks samsa film VAF FILM flanders SCREEN FLEMERS FEDERATION WALLON-ORWALLÈS VOO AX 2000 IBC Fleur prosumus HET LAATSTE NIEUWS

WWW.BRABANCONNEFILM.BE

Het meesterwerk van
Francis F. Coppola
uit 1972

The Godfather

LIVE IN CONCERT

Met live filmmuziek
van Nina Rota

30.10.2015 • PALEIS 12, Brussel

OSCAR & GRAMMY AWARD WINNER

ENNIO MORRICONE

50 YEARS OF MUSIC

PRESENTS HIS LEGENDARY FILM MUSIC
LIVE ON STAGE WITH 160 MUSICIANS AND SINGERS

The Good The Bad and The Ugly, A Fistful of Dollars, The Mission,
The Untouchables, Once Upon a Time in America, Inglourious Basterds and many more

NIEUWE DATUM!

03.02.2015 • PALEIS 12, Brussel

BELGIAN PREMIERE

TITANIC LIVE

TICKETS VANAF 5 DECEMBER OM 10:00

20.06.2015 • PALEIS 12, Brussel

GREEN
HOUSE
TALENT

TICKETS & INFO: GREENHOUSETALENT.BE

/GREENHOUSETALENTBELGIUM

@GREENHOUSE_TLNT